

விலகி நில்

தமிழ்வாணன்

AUTHOR OF ALL SUBJECTS

முழு நாவல்

விலகி நில்

(முழு நாவல்)

ஆசிரியர் : தமிழ்வரணன்
பதிப்பாசிரியர் : லேனா தமிழ்வரணன், எம். ஏ.

நன்னூலாக்கம் : செல்லா

மணிமேகலைப் பிரசுரம்

தபால் பெட்டி எண் : 1447

4, தணிகாசலம் செட்டி ரோடு

தியாகராய நகர்

சென்னை-600 017

போன் : 442926

<https://t.me/tamilbooksworld>

முதற்பதிப்பு : 1974

இரண்டாம் பதிப்பு : 1984

விலை: ரூ. 5-50

ரூபாய் ஐந்தும், காசுகள்
ஐம்பதும்.

உலகத்திலுள்ள திருடர்களோடு உறவு கொண்டிருக்கிறார்கள்

ஒருநாள்.

இருள் சேர்ந்துவிட்ட நேரம்.

பலவகை வண்ணவிளக்குகள் ஒளி தந்து பம்பாய் நகரையே புதுமை நகராக்கிக்கொண்டிருந்தன. மணி எட்டுத்தான் இருக்கும். பகல் நேரத்தைவிட அப்போது சாலைகளில் கார்கள் பறந்துகொண்டிருந்தன, எண்ண முடியாத அளவில். மக்கள் நடமாடிக்கொண்டிருந்தனர் இடம் கொள்ளாத அளவில்.

பம்பாய்க் கோட்டைப்பகுதிக்குள் ஒரு பெரிய கட்டடத் தின் மாடி அறை ஒன்றில்—

இரண்டு பேர்கள் உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

தலைக்குமேலே ஒளி தந்துகொண்டிருந்த விளக்கிலிருந்து வந்த வெளிச்சம் இருவர்மீதும் பளிச்சென்று விழுந்தது. மூலையில், பளபளவென்ற விலையுயர்ந்த மேசைக்குப்பின்னால் உட்கார்ந்திருந்தவர் தலைமைப் போலீஸ் அதிகாரி. அவருக்கு எதிரே மேசையின் மறுபக்கம் அவரைப் பார்த்தபடி உட்கார்ந்திருந்த இளைஞர் இஞ்சினீயர் மணிவேல்.

ஐம்பது வயதைத் தொட்டுவிட்டாலும் போலீஸ் இலாகாவில் தலையாய பதவியில் இருக்கும்வரையில் தனது மிடுக்கு சிறிதும் குறையாது என்பதைப்போல் உட்கார்ந்திருந்ததலைமைப்போலீஸ் அதிகாரி, இஞ்சினீயர் மணிவேல் பார்த்தார். சிறிது நேரம் அவரையே பார்த்துவிட்டு, “உங்களைப் பார்த்தால் துணிவுள்ள இளைஞர் என்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது” என்றார்.

“நான் ஓர் எளிய இஞ்சினீயர் ஆனாலும், உங்கள் பாராட்டுதலுக்கு நன்றி. உண்மையிலேயே எனக்குத் துணிவு இல்லாவிட்டாலும், நீங்கள் பாராட்டுவதிலிருந்தே எனக்குத் துணிவு வந்துவிடும்” என்றார் இஞ்சினீயர் மணிவேல்.

தலைமைப்போலீஸ் அதிகாரி சிரித்தார். அவர் சிரித்த போது பொற்பற்கள் வெளியே மின்னியபடி தெரிந்தன. “மனிதன் பிறக்கும்போது கோழையாகத்தான் பிறக்கிறான் என்பது என் கொள்கை. வாய்ப்பும் சுற்றுப்புறமுந்தான் மனிதனைத் துணிவு உள்ளவனாகச் செய்கின்றன. ஒப்புக் கொள்கிறீர்களா?” என்றார்.

“சொல்லுங்கள்.”

“இப்போது நீங்கள் இந்தியாவுக்காக ஒரு பெரும்பணி செய்யவேண்டும்.”

மணிவேல் பேசாமல் இருந்தார்.

“நமது நாட்டிலே முன்பு இருந்த செல்வம் இப்போது கிடையாது. நாளுக்குநாள் நம்முடைய செல்வம் குறைந்து கொண்டே செல்லுகிறது. இதற்கு இரண்டு காரணங்கள். ஒன்று, மக்கள் தொகை பெருகிக்கொண்டே செல்வது. மக்கள் தொகை பெருகும் அளவுக்குச் செல்வம் பெருகுவதில்லை, நம் நாட்டில். ஒரு ரூபாயை எடுத்துக்கொண்டு ஒருவன் ஓட்டலுக்குச் சென்றால் வயிறு நிறைய உண்ண முடியும். அதே ஒரு ரூபாயை நான்குபேர்கள் எடுத்துச்சென்றால் வயிறு நிறைய உண்ணமுடியுமா? ஆளுக்குக் கால்ரூபாய்

தானே கிடைக்கும்? மக்கள் தொகையைப் பெருகாதபடி காப்பது போலீஸ் இலாகாவின் வேலையல்ல. ஆனால், நம் நாட்டிலுள்ள செல்வம், எவருக்கும் தெரியாமல் கடத்தப் பட்டு அயல்நாடுகளுக்குச் செல்லாமல் பாதுகாப்பது போலீஸ் இலாகாவின் பொறுப்பு. இப்போது இருக்கும் நிலையில் இந்தியாவிலிருந்து ஆண்டு ஒன்றுக்குப் பல கோடி ரூபா பெருமானமுள்ள நகைகள், இங்கே களவாடப்பட்டு, அயல் நாடுகளுக்குக் கடத்திச் செல்லப்படுகின்றன. இதை உடனே தடுத்தாக வேண்டும்.”

இஞ்சினீயர் மணிவேல் சிரித்தார். “இதற்கு நான் என்ன செய்யவேண்டும்?” என்றார்.

“நான் சொல்லுவதைக் கேளுங்கள். உலகத்தின்மற்றப் பகுதிகளில் உள்ள பெரிய திருடர்களுடன் இங்குள்ளவர்கள் உறவு கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால்தான் இங்கேயுள்ள விலை மதிக்க முடியாத நகைகளைக் கடத்திச் சென்று அயல் நாடுகளில் விற்றுவிடுகிறார்கள். நீங்கள் துணிந்து அயல்நாடு களுக்குச் செல்லவேண்டும்.”

“எப்படி?”

“நீங்கள் இதற்குமுன் கப்பல் ஒன்றில் இன்சீனீயராக இருந்தீர்கள் அல்லவா?”

“ஆமாம்.”

இப்போது நீங்கள் வேலையின்றி இருக்கிறீர்கள். பம்பாய் துறைமுகத்தில் பொருள்களை ஏற்றிச் செல்லும் கப்பல் ஒன்று இன்று புறப்படப்போகிறது. அந்தக் கப்பலின் பெயர், கடலாமை. இந்தக் கடலாமை என்னும் கப்பலுக்கு உடனே ஓர் இஞ்சினீயர் தேவையாம். நீங்கள் சென்று முயற்சி செய்து பாருங்கள்!”

“வேலை கிடைத்துவிட்டால்?”

“ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள். அந்தக் கப்பலில் சென்று என்ன நடக்கிறது என்று ஒன்றும் அறியாதவரைப்போல் நீங்கள் கவனித்துக்கொள்ளுங்கள். போலீஸ் இலாகாவைச் சேர்ந்தவர் நீங்கள் என்பது எவருக்கும் தெரியக்கூடாது!”

இஞ்சினீயர் மணிவேல் பேசாமல் இருந்தார்.

“நீங்கள் புறப்படுங்கள். விழிப்புடன் நீங்கள் நடந்து கொள்ளுங்கள் அந்தக் கப்பல் திரும்பி வரும்போது, நீங்கள் வந்த முழு விவரங்களையும் சொல்லுங்கள்” என்றார் தலைமைப் போலீஸ் அதிகாரி.

“ஆகட்டும்” என்று சொல்லிப் புறப்பட்டார் இஞ்சினீயர் மணிவேல்.

இது அவருக்குப் புது அனுபவமாகத்தான் இருந்தது. ஆனாலும் அவர்—

ஆபத்தை நோக்கி விரைந்துகொண்டிருந்தார் வாடகைக் கார் ஒன்றில்!

கப்பல் எப்போது நிற்கும்?

இஞ்சினீயர் மணிலேல் பம்பாய்த் துறைமுகத்தை அடைந்தபோது மணி ஒன்பது.

இங்கும் அங்குமாக நின்றிருந்த கப்பல்களுள் கடலாமை என்னும் கப்பல் எங்கேயிருக்கிறது என்று அவர் தேடிப் பார்த்தார். துறைமுகத்தின் ஓரமாக, விளக்குகள் இங்கொன்றும் அங்கொன்றுமாக ஒளி தந்துகொண்டிருந்தன. மணிலேல் மெல்ல நடந்து, மாலுமி ஒருவனைக் கண்டுபிடித்து “கடலாமை எங்கே இருக்கிறது?” என்று கேட்டார்.

அவன் நின்று அவரை உற்றுப் பார்த்தான். “நீங்கள் யார்?” என்றான்.

“என் பெயர் மணிலேல், காப்டனைக் காணவேண்டும்.”

“கடலாமை கப்பலில் பிரயாணிகளை ஏற்றிச் செல்லுவ தில்லையே!” என்றான் அவன்.

“நான் ஓர் இஞ்சினீயர், கப்பலுக்கு இஞ்சினீயர் ஒருவர் வேண்டும் என்று கேள்விப்பட்டேன்.”

“அப்படியா? என்னுடன் வாருங்கள்” என்று சொல்லி அந்த மாலுமி மணிலேலை அழைத்துச் சென்றான்.

துறைமுகத்தின் இறுதியில் இன்னும் அரைமணி நேரத் தில் கப்பல் புறப்பட முன்னேற்பாட்டுடன் இருந்தது. கடலாமை என்னும் அந்தக் கப்பல் சிறிய கப்பல்தான்.

மாலுமி, இஞ்சினீயர் மணிவேலைக் கப்பலுக்கு அழைத்துச் சென்றான். அந்தக் கப்பலில் கண்ட இடங்களிலெல்லாம் மூட்டைகள் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தன அவைகளை யெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டே சென்ற மணிவேல், ‘இந்தக் கப்பலில் மனிதன் எப்படிச் செல்லமுடியும்’ என்று எண்ணிக்கொண்டார்.

மாலுமி அவரைக் காப்டனின் அறைக்குள் அழைத்துச் சென்றான். காப்டன் நாகமுத்துவுக்கு அவரை அறிமுகப் படுத்தியபோது, காப்டன் சிரித்தார். “நல்ல நேரத்தில் வந்து சேர்ந்தீர்கள். எங்கள் கப்பலில் இருந்த இஞ்சினீயர் உடல்நிலை சரியில்லாததால் ஓய்வு பெற்றுச் சென்று விட்டார். நீங்கள் எவ்வளவு ஊதியம் கேட்டாலும் தருகிறோம். இப்போதே நீங்கள் புறப்பட வேண்டியிருக்கும்” என்றார் காப்டன்.

இஞ்சினீயர் மணிவேல் சிரித்தார்.

“இவ்வளவு விரைவில் எனக்கு வேலை கிடைக்கும் என்று நான் எதிர்பார்க்கவேயில்லை. இந்தக் கப்பல் இப்போது எங்கே செல்லப்போகிறது?” என்று கேட்டார் மணிவேல்.

“நீண்ட தொலைவு செல்கிறது இந்தக் கப்பல். எங்கே சென்றால் என்ன? எந்தப் பக்கம் சென்றாலும் கடல்தானே இருக்கிறது?” என்றார் காப்டன் நாகமுத்து. பிறகு—

இஞ்சினீயர் மணிவேலுக்குத் தனி அறை ஒன்றைக் கொடுத்து, “இந்த அறையிலேயே நீங்கள் தங்கிக் கொள்ளுங்கள். தேவையென்றால் மட்டும் உங்களை நாங்கள் அழைக்கிறோம்” என்றார்.

மணிவேல் ஒன்றும் பேசவில்லை.

கப்பல் புறப்பட்டது.

அது இருளில் விரைந்து சென்றுகொண்டிருந்தது.

இரவும் பகலும் மாறி மாறி வந்துகொண்டிருந்தது. எந்தப் பக்கம் பார்த்தாலும் நீலக் கடல்தான் தெரிந்தது.

மணிவேல், அந்தக் கப்பல் எப்போதுதான் நிற்கப்போகிறதோ என்று எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்.

ஐந்து நாள்களுக்குப் பின்—

ஒரு நாள் மாலை.

இருள் சேர்ந்துவிட்டது.

கப்பலில் எல்லா விளக்குகளும் ஒளி தந்துகொண்டிருந்தன.

இஞ்சினியர் மணிவேல் கப்பல் தளதிதுக்குச் சென்ற போது காப்டன் நாகமுத்து சிரித்தார். “உங்களைத் தேடிக்கொண்டு நானே வரலாமென்று இருந்தேன்” என்றார்.

“என்ன? கப்பலில் ஒன்றும் கோளாறு இல்லையே?”

“இல்லை, மணிவேல். இன்று எனக்குப் பிறந்தநாள் விழா. மாலுமியாகப் பிறந்துவிட்டவன் எல்லாவற்றையும் தண்ணீரின் மேல்தான் கொண்டாட வேண்டியதிருக்கிறது! எட்டு மணிக்கு விருந்து. நீங்கள் தவறுது கலந்துகொள்ள வேண்டும்.” என்றான் காப்டன் நாகமுத்து.

“நன்றி” என்றார் இஞ்சினியர் மணிவேல்.

விருந்துக்குப் பின் என்ன நடக்கப்போகிறது என்பதை அவர் அப்போது அறிந்திருந்தால், நன்றி கூறியிருக்க மாட்டார்!

கலந்து தந்துவிட்டார்கள்!

காப்டன் நாகமுத்து அளித்த விருந்தில் கப்பலில் இருந்த எல்லாரும் கலந்துகொண்டார்கள்.

கப்பலில் இருந்த வானொலிப் பெட்டி இனிய கீதங்களைப் பொழிந்துகொண்டிருந்தது.

கப்பலில் சிரிப்பொலியும் கேலியுமாகவே இருந்தன. விருந்து முடியப் பத்து மணிக்கு மேலாகிவிட்டது.

வயிறு நிறைய உண்டுவிட்டு இஞ்சினீயர் மணிவேல் தடுமாறினார். அவர் கண்கள் சுழன்றன. கப்பலும், தமக்கு எதிரே இருந்த பொருள்களும், மனிதர்களும் சுழலுவதை அவர் புரிந்துகொண்டார். அடுத்த கணம்—

இஞ்சினீயர் மயக்கத்துடன் சாய்ந்தார்! அவர் விழும் போதே, “மயக்கம் என்னைத் தள்ளுகிறது. மற்றவர்கள் மகிழ்ச்சியுடன் இருக்கும் இந்த நேரத்தில் நமக்கு மட்டும் ஏன் இப்படிச் சுற்றுகிறது? நம் உணவில் எதையோ கலந்து தந்துவிட்டார்கள்!” என்று எண்ணிக்கொண்டார் அவர்.

அவர் கீழே விழுந்ததும், காப்டன் சிரித்தார். அவர் இரண்டு மாலுமிகளை அழைத்து, “நமது இஞ்சினீயர் புதியவர். அவரைப்பற்றி முழு விவரங்களும் நமக்குத் தெரியாது. ஆகையால், நாம் சற்று விழிப்புடனே இருக்க வேண்டும். இவரைத் தூக்கிக் கொண்டுபோய் கப்பலின்

அடித்தளத்தில் எங்கேயாவது போட்டு வையுங்கள்'' என்றார்.

உடனே இரண்டு மாலுமிகள் மணிவேலைத் தூக்கிச் சென்று, உடைந்த பெட்டிகளும் மற்றப் பொருள்களும் இறைந்து கிடந்த ஓர் அறையில் அவரைப் போட்டுவிட்டுச் சென்றார்கள்.

மணிவேல் நீண்ட நேரம் மயக்கமான நிலையிலேயே உணர்வின்றிக் கிடந்தார்.

நேரம்சென்று கொண்டிருந்தது.

ஏதோ ஓசை கேட்டு, மயக்கம் தெளிந்த மணிவேல் கண்களை விழித்துப் பார்த்தார். எங்கும் இருள்! கப்பல் நின்றுவிட்டது என்பதை உணர்ந்துகொண்ட அவர் மெல்ல எழுந்து நின்றார்.

கப்பலின் அடித்தளத்தில், தட்டுமுட்டுப் பொருள்கள் போடப்பட்டிருந்த ஓர் அறையில் தாம் கிடப்பதை அவர் உணர்ந்துகொண்டார்.

கப்பல் நின்றுவிட்டது என்பதை உணர்ந்துகொண்ட அவர், மெல்லப் படி ஏறி, வெளிச்சம் இருந்த மேல்தளத் திற்கு வந்தார்.

எங்கேயோ நாய் குரைக்கும் ஓசை கேட்டது.

நாய் குரைக்கும் ஓசை கேட்டதும், ஏதோ கரையைத் தான் அடைந்துவிட்டது கப்பல் என்று எண்ணிக்கொண்டு அவர் மேல்தளத்துக்கு வந்தபோது—

அப்படியே அசைவற்று நின்றார்.

கப்பல் எங்கேயோ கடலில்தான் நின்றிருந்தது. கப்பலுக்குப் பக்கத்தில்—

ஒரு படகு வந்து நின்றிருந்தது.

அந்தப் படகில் இருந்தவர்கள் மீனவர்களைப் போல இருந்தார்கள். அவர்களைப் பார்த்தால் ஓடர்களாகவும் தோன்றினார்கள்.

கப்பலின் காப்டன் விளிம்பில் நின்று கொண்டிருந்தார். கப்பலிலிருந்த மாலுமிகளுள் ஒருவன் பெரிய பெட்டி ஒன்றை எடுத்துப் படகில் இருந்தவர்களிடம் போட்டான்.

மரப்பலகையினால் செய்யப்பட்ட அந்தப் பெட்டி படகில் வந்து விழுந்தது.

அந்தப் படகில் ஓர் ஓரத்தில் நின்றிருந்த வால் அறுந்த நாய் ஒன்று கத்திக்கொண்டிருந்தது. அதை எவரும் அடக்கவும் இல்லை, கவனிக்கவும் இல்லை —

இவை எல்லாவற்றையும் பார்த்த இஞ்சினியர் மணிவேல்காப்டனின் அருகில் சென்று, “என்ன நடக்கிறது இங்கே? அந்தப் பெட்டியை ஏன் படகில் வந்தவர்களிடம் தருகிறீர்கள்?” என்று கேட்டார்.

சற்றும் எதிர்பாராத காப்டன், இஞ்சினியர் மணிவேலேத் தம் அருகில் கண்டதும் விழித்தார். உடனே—

“மணிவேல், நீங்கள் ஏன் இங்கே வந்தீர்கள்?”

“ஏன் வந்தேனா? எனக்கு ஏன் மயக்க மருந்தை நீங்கள் தந்தீர்கள்?” என்று சீறினார் மணிவேல். மறுவிநாடி—

மாலுமிகளுள் இருவர் மணிவேலின்மீது பாய்ந்தார்கள். மணிவேல் அவர்களைத் தாக்க முயன்றபோது கால் இடறிக்கப்பலிலிருந்து தண்ணீருக்குள் விழுந்தார். அப்போது படகில் நின்றிருந்த அந்த நாய் அவரைப் பார்த்துக் குரைத்தது, விடாமல்!

தண்ணீரில் விழுந்துவிட்ட அவர் மூழ்கி மூழ்கி நகர்ந்து கொண்டே சென்றார்.

படகு ஒரு பக்கம் புறப்பட்டுப் போய்விட்டது. கப்பல் வேறு பக்கம் சென்றுவிட்டது.

இஞ்சினீயர் மணிவேல் மெல்ல நீந்தியபடி இடக் கையைத் தூக்கிப் பார்த்தார். ரேடியம் பதித்த அந்த கடிகாரத்தில் இரவு மணி இரண்டு என்பது பளிச்சென்று தெரிந்தது.

இப்போது அவர் எங்கே இருக்கிறார், கரையை அடைய இன்னும் எவ்வளவு தொலைவு இருக்கிறது என்பதெல்லாம் ஒன்றுமே அவருக்குப் புரியவில்லை!

ஆனாலும் அவர் நீந்திக்கொண்டே இருந்தார்.

அந்தப் பக்கத்தில் வேறு ஏதாவது கப்பலாவது, படகாவது வருகிறதா என்று பார்த்தார்.

இருளில் அப்படியே படகோ கப்பலோ வந்தாலும் அவரை யார் கண்டுபிடிக்கப் போகிறார்கள்?

மணிவேலுக்கு மூச்சுத் திணறிவிட்டது. கைகால்கள் சோர்ந்து போயின. இனிமேலும் நீந்த முடியாது என்ற நிலை அவருக்கு வந்துவிட்டது.

கைகளில் பிடித்துக்கொண்டு மிதக்கக் கடலில் ஏதாவது கட்டை கிடைக்கிறதா என்று துழாவின அவர் கைகள். ஆனால்—

ஏதோ கற்கள்தாம் பாறைகளைப்போல்தட்டுப்பட்டன!

என்னவென்று அவர் தலையைத் தூக்கிப் பார்ப்பதற்குள்—

அவர் நினைவு தவறிவிட்டது!

அவள் கொஞ்சம் சிரித்தாள்

கரலை இளங்கதிரவனின் வெயில் இஞ்சினீயர் மணிவேலின் உடலில் பட்டபோது, மெல்லக் கண்களை அவர் விழித்துப் பார்த்தார். அவருக்கு எதிரே—

அழகான பெண்ணொருத்தி குனிந்து அவரையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

மணிவேல் கண்களை மூடி மீண்டும் திறந்தார்.

கற்பனையல்ல, உண்மையிலேயே ஓர் அழகிய பெண் மெல்லச் சிரித்தபடி அவரெதிரே நின்றிருந்தாள்.

மணிவேல் எழுந்து உட்கார முயன்றார். உடனே அவரால் எழுந்திருக்க முடியவில்லை. அந்த அழகி அவரைத் தூக்கி உட்கார வைத்தபோது, மணிவேலுக்கு வேறு ஓர் உலகில் நீச்சலடிப்பதைப் போலிருந்தது.

மணிவேல் அந்தப் பெண்ணை உற்றுப் பார்த்தார். பார்ப்பதற்கு அவள் எளியவளாகத்தான் இருந்தாள். அவளுடைய சேலையும் சட்டையும் உடலும் தண்ணீரில் நனைந்திருந்ததால் அவளுடைய எடுப்பு மிக்க உடலின் அழகு பளிச்சென்று தெரிந்தது. வங்காளப் பெண்கள் அணிவதைப் போல் அவள் காதுகளில் இரண்டு தங்க வளையங்கள் அணிந்திருந்தாள்.

மணிவேல் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தார்.

பக்கத்தில் கடல் அலைகள் பாறைகளின்மீது மோதிய போது காதை அடைக்கும் பேரொலி எழுந்தது.

மணிவேல், அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்துச் சிரித்தபடி, “நீயா என்னைக் காப்பாற்றினாய்?” என்றார் வியப்புடன்.

அவள் கண்களை விழித்துப் பார்த்தாள். ஜப்பானியப் பொம்மை ஒன்றை வாங்கிக் கொடுத்தால் குழந்தைகள் எப்படி விழித்துப் பார்க்குமோ அப்படி அவள் விழித்துப் பார்த்தாள். பிறகு—

“ஏன்? நான் உங்களைக் காப்பாற்றக்கூடாதா?” என்றாள் அவள் இனிய குரலில்.

அவள் தமிழ் மொழி பேசியது மணிவெலுக்கு மேலும் வியப்பைத் தந்தது..... “உனக்குத் தமிழ் தெரியுமா? நம்ப முடியவில்லையே!” என்றார்.

“இங்கேயுள்ளவர்களுக்கு எல்லா மொழிகளும் தெரிந்திருக்கும். எப்படித் தெரியுமா? எல்லா நாட்டினர்களும் இங்கே இப்போது இருக்கிறார்கள்.”

“இந்த இடத்துக்கு என்ன பெயர்?” என்று கேட்டார் மணிவேல்.

“முரியாத் தீவு என்று பெயர். சற்றுப் பொறுங்கள், நான் வந்துவிடுகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு அவள் ஓடினாள்.

அவளுக்குப் பதினெட்டு அல்லது பத்தொன்பது வயது இருக்கும். அவள் மாணப்போல் துள்ளி ஓடியது மிகவும் வேடிக்கையாக இருந்தது. இயற்கையோடு இழைந்து வாழும் அந்தப் பெண் எவளோ, யாரோ?

முரியாத் தீவைப்பற்றி அவர் சிந்தனை செய்தபடி உட்கார்ந்திருந்தார். முரியாத் தீவு என்னும் தீவு பம்பாயிலிருந்து ஏடனுக்குப் போகும் வழியில் இருக்கிறது என்பது அவருக்குத் தெரியும். ஆனால், முரியாத் தீவைப் பற்றி வேறு எதுவும் அவருக்குத் தெரியாது. அவ்வளவு தலையாய தீவு அல்ல அது. ஆகையால், அதைப்பற்றி அவர் ஆராய்ந்து அறிய வாய்ப்பில்லாமல் போய்விட்டது!

‘நான் இந்தத் தீவில், இப்படி ஒரு சூழ்நிலையில் வந்து சேருவேன். இங்கே ஓர் அழகி எனக்குக் கைகொடுத்துக் காப்பாற்றுவாள் என்று முன்பே தெரிந்திருந்தால், முரியாத் தீவைப்பற்றியும் அங்கேயுள்ள மக்களைப்பற்றியும், அவர்கள் பழக்கவழக்கங்கள் பற்றியும் கரைத்துக் குடித்துவிட்டிருப்பேன். மனிதனுக்கு எப்போது எங்கே பெருமபேறு கிடைக்கிறது என்று முன்னால் தெரிவதில்லை என்று எண்ணியது அவர் மனம். அப்போது—

அண்மையில் ஏதோ ஓசை கேட்டது.

மணிவேல் மெல்ல எழுந்து சென்று, பாறைகளுக்கு அப்பால் பார்த்தார்.

சிறிது தொலைவில் ஓர் அடுப்பு எரிந்துகொண்டிருந்தது. பக்கத்தில் நின்றிருந்த அந்தப் பெண் காப்பியைக் கலக்கிக் குவளைகளில் ஊற்றிக்கொண்டிருந்தாள்.

மணிவேல் பார்வையை வேறு திக்குகளில் செலுத்தினார். கண்ணுக்கெட்டிய வரையில் பாறைகளும் மேடுகளுமாகத் தெரிந்தன. வீடு ஒன்றையும் காணோம், மனிதர் ஒருவரையும் காணோம்.

தனிமையில் இந்தப் பெண் மட்டும் இங்கே எப்படி வந்தாள் என்று எண்ணிக்கொண்டிருந்தார் மணிவேல். அவர் மெல்ல அவள் இருந்த இடத்தை நோக்கி நடந்தார்.

“நீங்களே வந்துவிட்டீர்களா? இதைச் சாப்பிடுங்கள்’.
என்று காப்பிக் குவளையை அவர் கையில் கொடுத்தாள்.

மணிவேல் காப்பியைப் பருகிக்கொண்டே அவளைப் பார்த்தார். அவளும் காப்பியைப் பருகியபடியே அவரைப் பார்த்தாள்.

“உன் பெயரென்ன?” என்று கேட்டார் மணிவேல்.

“பூவழகி.”

“பெயரும் தமிழ்ப்பெயராக இருக்கிறதே!” என்றார் மணிவேல்.

“என் அப்பா தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்தவர் தான்!”.

“அப்படியா? இந்தத் தீவைப் பற்றிக் கொஞ்சம் சொல்லு, பூவழகி.”

பூவழகி சிரித்தாள். “இந்தத் தீவு சிறிய தீவுதான் இங்கேயுள்ளவர்கள் பெரும்பாலோர் மீனவர்கள். கால் நடைகளை வளர்த்துப் பால்பண்ணை செய்வோரும் சிலர் இருக்கிறார்கள். இந்தத் தீவு பெயருக்குப் பிரிட்டிஷ்காரர்கள் கையில் இருக்கிறது. ஆனால், இதை அவர்கள் கவனிப்பதே இல்லை. இங்கேயுள்ளவர்கள் எவருக்கும் அஞ்சுவதில்லை. வேறு என்ன வேண்டும்?”

பூவழகி இவ்வளவு அழகாகப் பேசுவாள் என்று சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை மணிவேல். அவர் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

அவள் கேட்டாள்: “உங்கள் பெயரைக்கூட நீங்கள் இன்னும் சொல்லவில்லையே?”

“மணிவேல்.”

“நீங்கள் நீச்சல் போட்டியில் புகழ் பெறுவதற்காகப் புறப்பட்டீர்களா?” என்று கேட்டாள் பூவழகி.

மணிவேல் விழித்தார்.

“ஏன் விழிக்கிறீர்கள்? இந்தக் காலத்தில்தான் ஒரு கண்டத்திலிருந்து இன்னொரு கண்டத்துக்கு மனிதன் நீந்தியே போக வேண்டும் என்று முயற்சி செய்கிறானே! அதைப்போல நீங்கள் புறப்பட்டுவிட்டீர்களா?” என்றான் அவன்.

பூவழகி தன்னைக் கேலி செய்கிறாள் என்பதைப் புரிந்து கொண்ட மணிவேல், “அப்படிப் புறப்பட்டாலும் கேடு ஒன்றுமில்லை. அதைவிடப் பெரிய ஆபத்தில் சிக்கிக்கொண்டேன். நீ காப்பாற்றியிராவிட்டால் என் நிலை அவ்வளவு தான்!” என்று சொல்லிவிட்டு நன்றியுடன் அவளைப் பார்த்தார்.

“என்ன ஆபத்து? சொல்லுங்கள்.”

“இப்போது இந்தக் கதையைச் சொல்ல நேரமேது? இங்கே பக்கத்தில் வீடு எதுவும் தெரியவில்லையே!” என்றான் மணிவேல்.

“இந்தப் பாறைகளைக் கடந்து ஒரு கல் தொலைவுக்குச் சிறிய ஊர் இருக்கிறது. அவ்வளவுதான்!” என்றாள் பூவழகி.

“இந்தத் தீவைச் சுற்றிலும் இதேபோல் பாறைகள் உள்ளனவா?”

“இல்லை. இந்தப் பகுதியில் மட்டும்தான் பாறைகள் உள்ளன. மற்றப் பகுதிகளில் படகுகள் போகவும் வரவும் வசதியாக இருக்கும்.”

“நீ மட்டும் எப்படி இங்கே தனியாக வந்தாய்?”

“தினமும் காலையில் நான் இங்கே வந்து நீச்சல் பழகிக் கொள்வதுண்டு. பொதுவாக இந்தப் பக்கத்தில் எவரும் வர மாட்டார்கள். விடிந்ததும் விடியாததுமாகப் புறப்பட்டு நான் வந்துவிடுவேன்.”

“உங்களுடைய ஆடைகள் ஈரமாக இருக்கின்றனவே!” என்றார் மணிவேல்.

“இருந்தால் என்ன? இங்கேயிருந்து நடந்து ஊருக்குள் செல்வதற்குள் காற்றில் எல்லாம் உலர்ந்து போய்விடும்” என்று சொல்லிவிட்டு, “உங்கள் உடைகளும் ஈரமாக இருக்கின்றன” என்றாள்.

“நானும் உன்னுடன் நடந்தால் எல்லாம் உலர்ந்து விடுமே!” என்றார் மணிவேல்.

“நீங்கள் இப்போது எங்கேயிருந்து வருகிறீர்கள் என்று சொல்லவேயில்லையே!” என்றாள் பூவழகி.

“பம்பாயிலிருந்து” என்றார் மணிவேல்.

அவள் காப்பிக் குவளைகளையும் மற்றப் பொருள்களையும் ஒரு பையில் எடுத்துப் போட்டுக்கொண்டு நடந்தாள். அவளுடன் மணிவேலும் நடந்தார்.

“உன்னுடன் நடந்து வருவதால் உனக்கு ஒன்றும் தடையில்லையே?” என்று கேட்டார் மணிவேல்.

அவள் சிரித்தாள்.

“எதற்காகச் சிரிக்கிறாய்?” என்று கேட்டார் மணிவேல்.

“நீங்கள் எங்கே போகவேண்டும்?”

“நான் போகவேண்டிய இடம் ஏடன் துறைமுகம். ஏடனுக்கு இங்கிருந்து நீண்ட தொலைவு இருக்கிறது, இல்லையா?” என்றார் மணிவேல்.

“ஏடனுக்குப் போவதென்றால் ஏதாவது கப்பல் வரும் வரையில் இந்தத் தீவிலேயே நீங்கள் காத்திருக்க வேண்டியதுதான். தீவில் இருக்கும் ஊருக்குள் சென்று கேட்டுப் பாருங்கள். இங்கே பத்து நாள்களுக்கு ஒரு முறைதான்

கப்பல் வரும். அதோ பாருங்கள். அந்த ஒற்றையடிப் பாதையைப் பிடித்துச் செல்லுங்கள். நேராக ஊருக்குள் அது உங்களைக் கொண்டுபோய் விடும்.”

“நீ?”

“நான் எங்கள் வீட்டுக்குப் போகிறேன்” என்று சொல்லி வேறு பக்கம் திரும்பினாள் பூவழகி.

“பூவழகி.”

அவள் நின்றாள்.

“என்னுடன் எனக்குத் துணையாக நீ வருவாய் என்றல் லவா நான் எண்ணினேன்.”

அவள் கொஞ்சம் சிரித்தாள்.

“என்னைக் காப்பாற்றியதற்காக நன்றி” என்று சொல்லி விட்டு, தன் கால் சட்டைப் பையிலிருந்து நனைந்துபோன நோட்டுகளை அவர் எடுத்தார்.

“நான் என் கடமையைச் செய்தேன். அவ்வளவுதான். பணத்தை நீங்களே வைத்துக்கொள்ளுங்கள்” என்று சொல்லிவிட்டு விரைவாக நடந்து மறைந்துவிட்டாள் அவள்.

மணிவேல் அவள் மறையும் வரையில் அவளையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றார்.

அவர், மெல்ல ஒற்றையடிப் பாதையில் நடந்தார்.

பூவழகியின் உருவம் அவர் மனத்திலிருந்து அகலவில்லை.

அவர் நடந்துகொண்டே இருந்தார்.

அதே மொட்டைவால் நாய்தான்

முரியாத் தீவு மணிவேலுக்கு மிகவும் வேடிக்கையாக இருந்தது. தீவின் மறுபக்கம் இவ்வளவு கலகலப்பான ஊர் இருக்கும் என்று அவர் எதிர்பார்க்கவே இல்லை.

ஒற்றையடிப் பாதையைக் கடந்து சென்றதும், இங்கும் அங்குமாகக் கட்டப்பட்டுருந்த வீடுகளும், கடைகளும் பார்ப்பதற்கு வேடிக்கையாக இருந்தன. அங்கேயிருந்தவர்களுள் பெரும்பாலோர் நாடோடி மக்களைப்போல் இருந்தனர்.

இஞ்சினியர் மணிவேல் மெல்ல வேடிக்கை பார்த்தபடி நடந்தார். தீவின் மறுபக்கம் வகைவகையான படகுகள் இங்கும் அங்கும் நகர்ந்து செல்வது பார்ப்பதற்கு மிக வேடிக்கையாக இருந்தது. தீவின் ஒரு பக்கம்—

பாறைகளும் மேடுகளுமாக இருந்தன. மறு பாதி வேறு உலகத்தைச் சேர்ந்ததைப்போல் காணப்பட்டது.

மணிவேல் சிந்தனையுடன் துறைமுகத்தை நோக்கி நடந்தார். அவர் மனம் எண்ணியது, 'பூவழிக் இந்தச் சின்னஞ்சிறிய தீவில்தான் எங்கேயோ வாழ்கிறாள். அவள் ஏன் தன்னுடன் வராமல் வேறு திண்கில் பிரிந்து சென்றுவிட்டாள்? மக்கள் நடமாட்டமே மிகுதியாக இல்லாத இப்பகுதியில் துணிவுடன் நீச்சல் பழக வந்த அவள், புது மனிதன் ஒருவனுடன் ஊருக்குள் நுழைவதை விரும்பவில்லையா?

அவருக்குப் புரியவில்லை.

துறைமுகத்தில் கப்பல் எதுவும் இல்லை. கப்பல் இல்லா விட்டாலும் ஏதாவது ஒரு மோட்டார்ப் படகை வாடகைக்கு எடுத்துக்கொண்டு ஏடனுக்குப் போகலாமா என்று எண்ணினார்.

அவருக்குத் தெரிந்தவரையில், போலீஸ் அதிகாரி அவருக்குக் கொடுத்த தகவலின்படி, இந்தியாவிலிருந்து கடத்தப்பட்டுச் செல்லும் விலைமதிக்க முடியாத நகைகள் ஏடனில்தான் கைமாறுகின்றன என்பதுதான். ஆனால்—

வழியில், முரியாத் தீவுக்கு அருகிலேயே ஏதோ ஒரு படகில் வந்தவர்களுடன் அல்லவா காப்டன் நாகமுத்து பெட்டியைத் தள்ளிவிட்டார்.

கடலாமை என்னும் கப்பல் ஏடனுக்குச் சென்றிருக்கிறதா என்று அறிய அவர் விரும்பினார். ஏடனுக்குச் செல்லும் வழியில், கடலாமை கப்பல்மீது எவரும் ஐயம் கொள்ளாதபடி, வேறு படகில் வந்தவர்களிடம் பெட்டியைக் கொடுத்து விட்டு, ஏடனுக்குச் சென்றதும் பணத்தை பெற்றுக் கொள்வார்களா?

எதுவும் தெளிவாகப் புரியவில்லை!

அந்தப் படகு எப்படிச் சென்றது, கப்பல் எப்படிச் சென்றதென்று எதுவுமே அவருக்கு அப்போது தெரியவில்லை. ஆனாலும்—

முரியாத் தீவில் இருப்பதைவிட ஏடனுக்கு விரைந்து சென்றால்தான் தொடர்ந்து ஏதாவது வேலை செய்யமுடியும் என்று அவர் எண்ணினார்.

துறைமுகத்தை அடைந்ததும், அங்கே உட்கார்ந்திருந்த படகோட்டி ஒருவனை அணுகி, “இங்கே கப்பல் ஏதாவது வருமா?” என்று கேட்டார்.

“வரும்.”

“எப்போது வரும்?”

“இன்று வியாழக்கிழமை அல்லவா?”

“ஆமாம்.”

“அப்படியானால் இன்று ஒரு கப்பல் வரும். நீங்கள் எங்கே போக வேண்டும்?” என்று கேட்டான் படகோட்டி.

“ஏடன் துறைமுகத்துக்கு.”

“ஏடன் நீண்ட தொலைவு ஆயிற்றே! அங்கேதான் அந்தக் கப்பலும் செல்லும். இன்னும் ஒன்றிரண்டு மணி நேரத்தில் கப்பல் வரும்.”

“நன்றி” என்று சொல்லிவிட்டு மணிவேல் மெல்ல நடந்தார்.

கப்பல் எதுவும் கண்ணுக்குத் தெரியவில்லை. கப்பல் வரும் வரையில் துறைமுகத்திலேயே இருக்கலாமா அல்லது தீவை ஒரு சுற்றுச் சுற்றிவிட்டு வரலாமா என்று அவர் எண்ணினார்.

அவரால் சட்டென்று ஒரு முடிவுக்கு வர முடியவில்லை. பையிலிருந்து காசு ஒன்றை எடுத்துச் சுண்டினார். உள்ளங்கையில் வந்து காசு விழுந்ததும்—

தலை தெரிந்தது.

தலை விழுந்தால் துறைமுகத்திலேயே உட்கார்ந்திருப்பது, பூ விழுந்தால் தீவைச் சுற்றிப் பார்ப்பது என்று அவர் முடிவு கட்டியிருந்தார்.

தலை விழுந்ததும் மனத்திற்குள் சிரித்துக்கொண்டே
மெல்ல அவர் நடக்கத் தொடங்கினார்.

கரை ஓரமாகவே அவர் நடந்து நீண்ட தொலைவு வந்து
விட்டார். வழியில் எங்கேயாவது பூவழி தோன்ற
மாட்டாளா என்று எண்ணினார் அவர். மனிதன் எதிர்பார்ப்
பதைப் போல் எதுவுமே நடப்பதில்லையே!

பூவழி எதிர்ப்படாவிட்டாலும், தொலைவிலே ஓடிய
ஒரு நாய் அவர் கவனத்தைக் கவர்ந்தது! அந்த நாய்!

நேற்றிரவு படகில் கத்திக்கொண்டிருந்த மொட்டை
வால் நாயேதான்!

அவர்களைச் சும்மா விடப்போவதில்லை

அந்த நாய் குரைத்துக்கொண்டே ஓடியது!

மணிவேல் விரைந்து சென்று பார்த்தார்.

சற்றும் ஐயமில்லை, அதே நாய்தான் அது!

வாலில்லாத அந்த நாயைத் தொடர்ந்து செல்லலாமா வேண்டாமா?

மணிவேல் மிகுந்த சிந்தனையுடன் மெல்ல நடந்தார். அந்த நாய் இந்தத் தீவில் இருந்ததால் எல்லாவற்றிற்கும் இந்தத் தீவிலேயே விடை காண முடியுமா என்ற ஓர் எண்ணம் எழுந்தது மணிவேலுக்கு. அவர், அன்று வரப் போகும் கப்பலிலே ஏடனுக்குச் செல்லாமல் சில நாள்களுக்கு இங்கே இருந்துவிட்டுப் போகலாம் என்ற முடிவுடன், நாய் எங்கே ஓடுகிறது என்று காண விரைந்தார். ஆனால் —

வாலில்லாத அந்த நாய் எங்கேயோ ஓடி மறைந்து விட்டது.

மணிவேல் விரைந்து சென்று கண்ணுக்கெட்டிய வரையில் எல்லாப் பக்கங்களிலும் பார்த்தார். சற்று நேரத்துக்கு ஜன் அவர் பயணத்துக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கத் தோன்றிய அந்த நாய் எங்கேயோ மறைந்து போய்விட்டது.

‘இந்தச் சின்னஞ்சிறு தீவில் இந்த நாய் எங்கே போய் டப்போகிறது? இந்த நாயை வளர்ப்பவர்கள் எவர் என்று கண்டுபிடித்து, அவர்களிடம் சிறிது பேச வேண்டும்’ என்று எண்ணியபடி கடைத்தெருவை அடைந்தார்.

மணிவேல் கடைத்தெருவை அடைந்ததும் ஓர் ஓட்டலுக்குள் நுழைந்தார். அந்த ஓட்டலில் அவ்வளவாகக் கூட்டமில்லை. ஓட்டலில் வயதான ஒரு மனிதர் உட்கார்ந்திருந்தார். அவர் மணிவேலை வரவேற்று, “வாருங்கள் உங்களைப் பார்த்தால் வெளிநாட்டிலிருந்து வந்திருப்பவரைப் போலத் தெரிகிறது! அந்தக் கப்பலில் வந்தீர்களா?” என்று கேட்டார் அவர்.

கடைத்தெருவிலிருந்து கடற்கரை நன்றாகத் தெரிந்தது. கடற்கரையில் சிறிய கப்பல் ஒன்று வந்து நின்றிருந்தது, அதிலிருந்து சிலர் இறங்கிக்கொண்டும், ஏறிக்கொண்டும் இருந்தார்கள். அதுதான் ஏடனுக்குப் போகும் கப்பல் என்பதை உணர்ந்துகொண்ட அவர், “ஆமாம்” என்றார்.

“பெட்டி எங்கே? வெறும் கையுடன் வருகிறீர்களே!” என்றார் ஓட்டல்காரர்.

“கப்பலிலிருந்து இறங்கும்போது பெட்டி தவறிக் கடலில் விழுந்துவிட்டது. பெட்டியில் வெறும் உடைகள் தாம் இருந்தன. போகட்டும் என்று விட்டுவிட்டேன்.”

“இங்கே ஓட்டலில் தங்கப் போகிறீர்களா?”

“ஆமாம்” என்றார் மணிவேல். பிறகு—

“காப்பி வேண்டும். காப்பி சாப்பிட்ட பிறகுதான் எதுவும் என்னால் முடிவு செய்ய முடியும்” என்றார் மணிவேல்.

அந்தக் கிழவரே உள்ளே சென்று காப்பி கொண்டுவந்தார். மணிவேல் காப்பியைப் பருகிக்கொண்டே பக்கத்தில்

நின்ற கிழவரைப் பார்த்தார். “இந்த ஓட்டலில் தொலைபேசி இருக்கிறதா?” என்றார்.

கிழவர் சிரித்தார். “இந்தச் சிறிய தீவில் இன்னும் தொலைபேசி போடவே இல்லையே!” என்றார்.

“போலீஸ் ஸ்டேஷன் எங்கே இருக்கிறது?”

“போலீஸ் ஸ்டேஷனா? இங்கே பெயருக்குக்கூடப் போலீஸ் ஸ்டேஷன் கிடையாதே!” என்றார் ஓட்டல்காரக் கிழவர்.

அப்போது—

தொலைவில் ஏதோ ஓசை கேட்டது.

அது என்ன ஓசை என்று வியப்புடன் பார்த்தார் மணிவேல்.

ஓட்டல்காரக் கிழவர் சொன்னார்: “அதோ ஓசை கேட்கிறதே, அதுதான் அருள் நம்பியின் கார் போகும் ஓசை. அருள் நம்பிதான் இந்தத் தீவில் பெரிய மனிதர். இந்தத் தீவிலே பிரிட்டிஷ்காரர்களுக்காக எல்லா வேலைகளையும் பொறுப்புடன் ஏற்று நடத்துபவர் அவர்தான். உங்களுக்கு ஏதாவது தொல்லை ஏற்பட்டால் அவரிடம் சொல்லலாம்.”

பழைய ஆஸ்டின் கார் ஒன்று ஓட்டலின் முன் வந்து நின்றது. அதிலிருந்து அருள் நம்பி இறங்கினார். அவர் கையிலே கற்றை கற்றையாகக் கடிதங்களும் பத்திரிகைகளும் கிடந்தன.

அருள் நம்பி ஓட்டலை நோக்கி நடந்து வந்தபோது மணிவேல் அவரையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். அருள் நம்பிக்கு ஐம்பது வயது இருக்கும். நல்ல பருமன்; நல்ல உயரம்; விலை உயர்ந்த கோட்டும் கால்சட்டையும் அணிந்திருந்தார். அவர் அளவுடன் வெட்டிவிட்டிருந்த மீசையும், எதையும் எடுப்புடன் பார்க்கும் அவர் பார்வையும், அந்தத் தீவில் இருக்கும் அனைவரும் தமக்கு உட்பட்டவர்கள்தாம் என்று சொல்லுவதைப் போலிருந்தன.

ஓட்டல்காரர், அருள்நம்பியிடம், “இந்தப் புது மனிதர் உங்களுக்காகக் காத்து நிற்கிறார்” என்றார்.

அருள்நம்பி திரும்பி மணிவேலைப் பார்த்தார். “எனக்காகக் காத்திருக்கிறீர்களா? எங்கிருந்து நீங்கள் வந்திருக்கிறீர்கள்?” என்றார்.

“உங்களிடம் சிறிது நேரம், நான் பேச வேண்டும்.”

“இங்கேயே பேசலாமே” என்று சொல்லிவிட்டு அவர் மணிவேலின் பக்கத்தில் உட்கார்ந்தார். ஓட்டல்காரரைப் பார்த்து, “எனக்கும் காப்பி கொண்டுவாருங்கள்” என்று சொல்லிவிட்டு மணிவேலைப் பார்த்தார்.

ஓட்டல்காரர் நகர்ந்ததும் மணிவேல் சொன்னார்: “இங்கே போலீஸ் ஸ்டேஷன் இல்லையா என்று கேட்டேன். ஓட்டல்காரர் உடனே என்னை உங்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தி விட்டார்!”

“உண்மைதான்! இந்தத் தீவில் நடக்கும் எந்த விதமான நிகழ்ச்சிக்கும் நான்தான் பொறுப்பு! இந்தத் தீவிலே நான்தான் போலீஸ் ஸ்டேஷன்! நான்தான் சட்டம்! நான்தான் தபால் ஆபீஸ்! வருகிற கடிதங்களை நானே காரில் சென்று உரியவர்களிடம் அவைகளைச் சேர்த்துவிடுகிறேன். இந்தத் தீவில் என் பேச்சை மீறுபவர்கள் எவரும் இலர்” என்று சொல்லிவிட்டு, “இப்போது என்னிடம் மனம்விட்டு நீங்கள் பேசலாம்” என்றார் அருள்நம்பி.

மணிவேல் அவரை உற்றுப் பார்த்தார். ‘இவரிடம் உண்மைகளைச் சொல்லுவதால் ஏதாவது பயன் உண்டாகுமா?’ என்று ஐயம் கொண்டது அவர் மனம். அவர் சொல்லலாமா வேண்டாமா என்று தயங்கினார்.

மணிவேலின் எண்ணத்தைப் புரிந்துகொண்டவரைப் போல் அருள்நம்பி, “என்னைப்பற்றித் தவறாக நீங்கள் எண்ணிவிடாதீர்கள். இரண்டாவது உலகப் போரில்

நான் பிரிட்டிஷ்காரர்கள் இராணுவத்தில் பெரிய பதவியிலிருந்து அரிய சாதனைகளைச் செய்திருக்கிறேன். நான் செய்த சாதனைகளைப் பாராட்டி, பிரிட்டிஷ்காரர்கள் இந்தத் தீவை என் பொறுப்பில் விட்டிருக்கிறார்கள். நீதியும் நேர்மையும் தவறிவிட்டால், எவராக இருந்தாலும் நான் எதிர்த்து நிற்பேன். எனக்கு உதவிவேண்டும் என்றால் செய்தி அனுப்பினால் போதும், பிரிட்டிஷ் இராணுவம் ஒன்று என் உதவிக்கு இந்தத் தீவில் வந்து இறங்கிவிடும்!" என்றார்.

மணிவேல் சிரித்தார். அருள்நம்பி தனக்கு உதவி செய்வார் என்ற நம்பிக்கை அவருக்குப் பிறந்தது. அவர் சொன்னார்: "உங்களிடம் மனம்விட்டுச் சொல்லுகிறேன். நான் இந்தியாவைச் சேர்ந்தவன். 'கடலாமை' என்னும் கப்பலில் வந்துகொண்டிருந்தேன். இந்தத் தீவின் அருகில் வந்ததும், கப்பலில் எனக்கும் மற்றவர்களுக்கும் சண்டை வந்துவிட்டது. கப்பலிலிருந்து என்னைத் தள்ளிவிட்டார்கள். அப்போது பக்கத்திலிருந்த ஒரு படகில் இந்தத் தீவைச் சேர்ந்த மீனவர்கள் சிலர் இருந்தார்கள். அவர்கள் என்னைக் காப்பாற்றவில்லை. படகில் இருந்தவர்களும் நான் இறந்து விடவேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு வேண்டுமென்றே என்னை விட்டுவிட்டார்கள்."

"முரியாத் தீவின் எல்லையிலா இது நடந்தது?" என்று சினத்துடன் கேட்டார் அருள்நம்பி.

"ஆமாம், படகில் இருந்தவர்கள் என்னைக் கடலில் தள்ள உடந்தையாக இருந்தார்கள் என்பது உறுதி. அவர்களைக் கண்டுபிடிக்க நீங்கள் உதவ வேண்டும்."

"படகில் வந்தவர்களை நீங்கள் நன்றாகப் பார்த்தீர்களா?"

"இருளில் எதுவும் தெரியவில்லை. எவரையும் எனக்கு நினைவில் இல்லை. ஆனால், அந்தப் படகில் வால் அறுந்த நாய் ஒன்று இருந்தது. அந்த நாயை இந்தத் தீவில் நான் கண்டேன்."

“உண்மையாகவா? அப்படியானால் அந்த நாயைக் கொண்டே படகில் வந்தவர்கள் எவர் என்று கண்டுபிடித்து விடலாமே?” என்றார் அருள்நம்பி.

“ஆமாம், அதற்காகத்தான் நான் இப்போதுஇங்கேயே தங்க முடிவு கட்டிவிட்டேன். படகில் வந்தவர்களுக்கும் கடலாமைக் கப்பலில் இருந்தவர்களுக்கும் ஏதோ தொடர்பு இருக்கிறது என்பது உறுதி.”

“எப்படிச் சொல்லுகிறீர்கள்?”

மணிவேல் சொன்னார்: “கப்பலிலிருந்து எனக்குத் தெரியாமல் ஏதோ பெட்டிகளைப் படகில் மாற்றிக்கொண்டிருந்தார்கள். நான் பார்த்துவிட்டேன் என்பதால் என்னைக் கடலில் உடனே தள்ளிவிட்டார்கள்.”

“அவர்களைச் சும்மாவிடப் போவதில்லை!” என்றார் அருள்நம்பி.

“நான் இறந்துவிட்டதாக அவர்கள் எண்ணிவிட்டிருப்பார்கள். ஆகையால் அவர்களைக் கண்டுபிடிக்கும் வரையில் உண்மையில் நான் யார் என்பதை நீங்கள் சொல்லவேண்டாம்” என்றார் மணிவேல்.

“நீங்கள் துன்பம் கொள்ளவேண்டாம். அதோ அந்தக் கப்பலிலிருந்து இப்போதுதான் வந்திருப்பதாகவும், வளர்ப்பு பதற்கு அழகிய மீன்களை உயிருடன் வாங்கிச் செல்ல இந்தத் தீவுக்கு நீங்கள் வந்திருப்பதாகவும் எல்லோரிடமும் சொல்லிவிடலாம்” என்றார் அருள்நம்பி.

“நன்றி” என்றார் மணிவேல்.

ஓட்டல்காரர் அருள்நம்பிக்கேக் காப்பி கொண்டு வந்து ஐவத்தார். அதை அவர் பருகிவிட்டுப் புறப்படும்போது,

“இங்கேதானே நீங்கள் தங்கியிருக்கப் போகிறீர்கள்? இன்றிரவு ஒன்பது மணிக்கு எங்கள் வீட்டில் விருந்துக்கு வாருங்கள்” என்றார்.

“உங்கள் வீடு இருக்குமிடம் எனக்குத் தெரியாதே!” என்றார் மணிவேல்.

“அருள்நம்பியின் வீடு எது என்று எவரைக் கேட்டாலும் சொல்லமாட்டார்கள்; உங்களைக் கொண்டுபோய் அவர் வீட்டிலேயே விட்டுவிடுவார்கள்” என்றார் ஓட்டல் காரர்.

அருள்நம்பி சிரித்துக்கொண்டே காரை நோக்கி நடந்தார்.

நல்ல இடமாய்ப் பார்த்துத்தான் தள்ளியிருக்கிறார்கள்!

“ஓட்டலின் மாடிமீது மூன்றே அறைகள் இருந்தன. அவற்றுள் எதை வேண்டுமானாலும் நீங்கள் தேர்ந்து எடுத்துக்கொள்ளலாம்”. என்று சொன்னார் ஓட்டல்காரர்!

மணிவேல் ஓட்டல் முகப்பில் இருந்த அறையைத் தேர்ந்தெடுத்தார். மூன்று அறைகளும் காலியாகவே கிடந்தன. முகப்பில் இருந்த அறையிலிருந்து கடைத்தெருவும், கடற்கரையும் மிக நன்றாகத் தெரிந்தன.

கிழவர் போய்விட்டார்.

மணிவேல் அந்த அறையில் நின்றபடி சன்னல் வழியாக நீண்டநேரம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்.

எல்லாமே அவருக்கு வேடிக்கையாகத்தாம் இருந்தன. நேற்று அவர் இந்தத் தீவுக்கு வருவார் என்று எண்ணவே இல்லை!

இன்று—

சற்றும் எதிர்பாராமல் அவர் அந்த முரியாத் தீவில் வந்து தங்கிவிட்டார். அவரையும் அறியாமல் அவர் மனம்

பூவழகியைப்பற்றியே எண்ணிக்கொண்டிருந்தது. மீண்டும் அவளைக் காண முடியுமா முடியாதா என்று எண்ணிய அவர், தினமும் அவள் கடலில் குளிக்கச் செல்லுவாள் என்பது நினைவு வந்ததும், மீண்டும் அவளை முதலில் கண்ட இடத்திலேயே காணலாம் என்று எண்ணிக்கொண்டார். அப்போது—

எவரோ மாடிப்படிகளில் ஏறிவரும் ஓசை கேட்டது. மெல்லிய அந்தக் காலடிகள் மிக அருகில் கேட்டன. அவர் திரும்பிப் பார்த்தார்.

கனவா அது!

கனவில்லை நினைவுதான்! மணிவேலுக்கு எதிரே உயர்ந்து வளர்ந்த அழகான பெண் ஒருத்தி நின்றிருந்தாள். அவளுடைய உடலமைப்பு மணிவேலைத் தடுமாறச் செய்தது. அவள் சிரித்தபடி சிறிது நேரம் நின்றாள். பிறகு மெல்ல நடந்து சென்று கட்டிலில் இருந்த படுக்கையைத் தட்டிப் போட்டாள்.

மணிவேல் அந்தப் பெண்ணையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

அவள் அந்த அறையில் கிடந்த மேசை நாற்காலிகளைச் சரிப்படுத்தி வைத்துவிட்டுக் கண்ணாடியைத் துடைத்து மேசைமீது வைத்தாள். முகம் பார்க்கும் கண்ணாடியை அவள் சேலைத் தலைப்பால் துடைத்து மேசைமீது வைக்கும் போது மணிவேலைப் பார்த்துக் கொஞ்சம் சிரித்தாள்.

யார் அந்தப் பெண்?

அவள் மெல்ல மணிவேலின் அருகில் வந்து சன்னல் திரையை இழுத்து மூடினாள்.

மணிவேல் மிகச் செயலற்று நின்றார்.

அவள் சிரித்துக்கொண்டே “ஏன் விழிக்கிறீர்கள்? சன்னல் திரையை மூடாவிட்டால் இந்த அறையில் தூசி வந்து விழுந்துகொண்டே இருக்கும். இந்தத் தீவில்! எளிதில் காணக்கூடியது புயல்காற்றும் பூகம்பமுந்தான்” என்றாள்.

மணிவேல் மெல்லச் சிரித்தார்.

“யார் நீ” என்றார்.

“என் பெயர் பொன்மேனி” என்றாள் அவள்.

“உன் பெயரை நான் கேள்விப்பட்டதில்லை. நீ இங்கே என் அறையில் என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறாய்?”

“உங்கள் அறையைச் சுத்தமாக வைத்துக்கொள்வது என் பணி.”

“இந்த ஓட்டலில் நீ பணிப்பெண்ணா?”

அவள் சிரித்தாள்.

“இந்த ஓட்டல் எங்களுடையது. ஓட்டல்காரர் என் தாத்தா.”

“அப்படியா?” என்றார் மணிவேல்.

அவள் முல்லைச் சிரிப்புடன் மேசைமீதிருந்த குவளையை எடுத்துக்கொண்டு, “உங்களுக்குக் குடிக்கத் தண்ணீர் கொண்டுவந்து வைக்கிறேன். ஏதாவது வேண்டுமென்றால் நீங்கள் என்னை அழையுங்கள்” என்றாள்.

மணிவேல் சிந்தனையுடன் கட்டிலில் சாய்ந்தார். இந்தத் தீவிலே இவ்வளவு அழகான பெண்கள் இருப்பார்கள் என்று அவர் எண்ணவே இல்லை. கப்பலிலிருந்து தள்ளியவர்கள் நல்ல இடமாகப்பார்த்துத்தான் தள்ளிவிட்டுச் சென்றார்கள் என்று எண்ணியபடி சிந்தனையுள் ஆழ்ந்தார்.

அவர் மனக்கண் முன் அந்த வாலில்லாத நாய் குரைத்துக்கொண்டு தோன்றியது.

அந்த நாயை மீண்டும் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். பிறகு அருள்நம்பியின் உதவியுடன் வந்த வேலையை முடித்துக் கொண்டு செல்ல வேண்டும் என்று என்று அவர் எண்ணிக் கொண்டார்.

பொன்மேனி தண்ணீர்க் குவளையைக் கொண்டுவந்து வைத்துவிட்டுப் போகத் திரும்பினான்.

மணிவேலின் கண்களை அவள் கண்கள் இழுத்தன. “என் தாத்தாவரில் அடிக்கடி மாடிப்படி ஏற முடியாது. ஏதாவது வேண்டுமென்றால் என்னை அழையுங்கள். என் பெயர்—உங்களுக்கு நினைவு இருக்கிறதா?” என்று கேட்டாள் அவள்.

“பொன்மேனிதானே?”

“ஆமாம், எங்கே மறந்துவிட்டீர்களோ நீங்கள் என்று நான் எண்ணினேன்” என்று சொல்லிவிட்டுப் பறந்தாள் அவள்!

மணிவேல் புரண்டு படுத்தார்.

அவர் அன்று மாலை அருள்நம்பியின் வீட்டிற்குப் போக எந்த மாதிரி உடைகள் வாங்க வேண்டுமென்று திட்டம் போட்டுக்கொண்டிருந்தார். அருள்நம்பியின் வீட்டில் அவருக்கு அதிர்ச்சி காத்திருக்கிறது என்பது மணிவேலுக்கு அப்போது தெரியாது!

நீயாக ஓடி வரக்கூடாது!

மரலை வந்தது.

நன்றாகத் தூங்கி எழுந்து மணிவேல், பொன்மேனி காப்பி கொண்டு வந்து கொடுத்த போது சிரித்துக் கொண்டே அதைப் பருகினார். ஆனால், அவள் வேண்டுமென்றே அவர்மீது உரசிக்கொண்டே நின்றதும், அவர் அழைக்காமலே பல தடவைகள் அவர் அறைக்கு ஓடி வந்ததும் அவருக்குப் பிடிக்கவில்லை!

பூவழகியையும் பொன்மேனியையும் அவர் மனம் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தது. இருவரும் இரு துருவங்கள் என்று எண்ணினார் அவர். பொன்மேனி அழகில் குறைந்தவள் அல்லள். ஆனாலும், பெண்மையின் தன்மை என்பது அவளிடம் சிறிதும் இல்லை. சினிமாக்காரியைப்போல் இருந்தாள் அவள். பூவழகி மணிவேலைக் காப்பாற்றிய போதுகூட, அவள் எப்படி நாணத்துடன் நடந்துகொண்டாள்.

ஆண்களைப் பெண்கள் கவருவதற்கே காரணம் இந்த நாணமும், நாணத்தினால் ஏற்படும் அழகுந்தான் என்று எண்ணினார் மணிவேல். பூவழகியிடம் மனத்தைப் பறி கொடுத்துவிட்ட அவர், வேறொரு பெண் எவ்வளவுதான் அழகாக இருந்தாலும் அவளை ஏற்றுக்கொள்ள முன்னேற்பாட்டுடன் இல்லை. அவர் சொன்னார்:

‘பொன்மேனி, நான் சொல்லுவதைக் கவனமாகக் கேள். கொஞ்சம் விலகி நில். எப்போதும் நான் அழைத்தால்தான் இங்கே வரவேண்டுமே தவிர நீயே ஓடி வரக்கூடாது.

மணிவேலின் பேச்சு அவளுக்கு ஏமாற்றத்தை அளித்தது. “ஏன் நீங்கள் அப்படிச் சொல்கிறீர்கள்?” என்றாள் சின்னப் பிள்ளையைப்போல அவள்!”

மணிவேல் ஒன்றும் சொல்லாமல் அவளையே பார்த்தார்.

“என்னைக் கண்டால் பிடிக்கவில்லையா உங்களுக்கு?” என்றாள் பொன்மேனி.

“ஆமாம்” என்றார் மணிவேல்.

அவள் ஏமாற்றத்துடன் திரும்பிப் போய்விட்டாள்.

மணிவேல் காப்பியைப் பருகிவிட்டு, சிந்தையுடன் எழுந்தார். மெல்லக் கீழே இறங்கிச் சென்றார். அவர் ஓட்டலைவிட்டு வெளியே சென்றபோது, பொன்மேனியை அவர் கண்கள் தேடின. ஆனால், பொன்மேனியைக் காணோம். நாம் அவள் மனத்தைப் புண்படுத்திவிட்டோமோ என்ற எண்ணம் மணிவேலை உலுக்கியது. அவள் பேச்சும் பழக்கமும் அவரை ஐயுறச் செய்ததால் மணிவேல், வெட்டு ஒன்று துண்டு இரண் -ாகப் பேசிவிட்டார்! அவள் குற்றமற்றவளாகவே இருக்கலாம். அவள் மணிவேலின் மீது அன்பு கொண்டிருக்கலாம். ஆனால், அவள் காதல் கொண்டிருப்பதாகத் தப்புக் கணக்குப் போட்டு அவளை விரட்டியது எவ்வளவு பெரிய தவறு என்று எண்ணி நின்றது அவர் மனம்.

கடைத்தெருவிலே அவர் மெல்ல நடந்து சென்றபோது மாலவேளையில் கடைத்தெருவில் சற்றுக்கூட்டம் மிகுதியாகவே இருப்பதை உணர்ந்தார். மற்றவர்கள் அவரைப் பார்த்ததிலிருந்தே அவர் புதிதாக வந்திருப்பவர் என்பதை

மற்றவர்கள் புரிந்துகொண்டார்கள் என்று எண்ணியது மணிவேலின் மனம்.

மணிவேல் ஒரு துணிக்கடைக்குள் புகுந்தார். அங்கே அயல் நாட்டுத் துணிகள் மிக மலிவான விலையில் கிடைத்தன. மணிவேல் நான்கைந்து வகை உடைகளை வாங்கி ஒரு பெட்டிக்குள் போட்டு எடுத்துக்கொண்டு ஓட்டலை நோக்கி நடந்தார்.

அவர் படிக்கட்டில் ஏறிக்கொண்டிருந்தபோது ஓட்டல் காரக் கிழவர் மெல்லச் சிரித்தபடி பார்த்தார்.

மணிவேல், பொன்மேனியை அவர் அறைக்கு அடிக்கடி வரவேண்டாமென்று சொன்னதைக் கிழவரிடம் பொன்மேனி சொல்லி இருப்பாளோ என்று எண்ணி வியந்தபடி மாடிக்குச் சென்றார். ஆனால், மணிவேல் சினம்கொண்டு என்ன சொன்னாலும் அந்தப் பெண் வராமல் இருக்கமாட்டாள் என்பதை அறிவார்.

அவர் அறைக்குச் சென்றதும், புதிய உடைகளை எடுத்தார். நீல நிறப் பட்டுச்சட்டையும், வெள்ளை நிற வெல்வெட் போன்ற விலையுயர்ந்த கால்சட்டையும் அணிந்து கால்களில் கிரேப் காலணிகள் அணிந்துகொண்டு அருள் நம்பியின் வீட்டுக்குப் புறப்பட்டார் அவர்.

மாடியிலிருந்து அவர் கீழே இறங்கியபோது ஓட்டலில் எங்கேயாவது பொன்மேனியின் உருவம் தோன்றுகிறதா என்று பார்த்தார். ஆனால்—

பொன்மேனி எதிர்ப்படவே இல்லை!

அவள் மீண்டும் அவர் எதிரே தோன்றாததால் இப்போது அவள் குற்றமற்றவளாகவே இருப்பாளோ என்று தோன்றியது மணிவேலுக்கு.

‘எவ்வளவு பெரிய தவற்றை நாம் செய்துவிட்டோம்! வீணாக அவளை விரட்டிவிட்டோமே! மீண்டும் அவளைக் கண்டால், தான் வசவு கொண்டு அவளை விரட்டியதற்காக மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்ள வேண்டும்’ என்று எண்ணிய படி சாலையில் இறங்கி நடந்தார் மணிவேல்.

நேரம் சென்றுகொண்டிருந்தது.

பூவழகியும் உட்கார்ந்திருந்தாள்!

அருள் நம்பியின் வீட்டிலே சற்றும் எதிர்பாராதது நடந்தது.

மணிவேலுக்குத் தன் கண்களையே நம்பமுடியவில்லை. அந்தத் தீவிலே உள்ள தலையாய பெரிய மனிதர்கள் அனைவரும் அங்கே கூடியிருந்தார்கள். அவர்களுக்கு இடையே—

அழகே உருவான, அவர் உள்ளத்திலே காலையிலிருந்து கொலுவிருக்கும் குமரி பூவழகியும் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

அருள்நம்பியைக் காணச்சென்றபோது அவர் வீட்டில் இந்தப் பூவழகியும் இருப்பாள் என்று மணிவேல் சிறிதும் எதிர்பார்க்கவில்லை. மணிவேலின் வருகையை அவளும் சிறிதும் எதிர்பாராததுபோல் சற்றுவியப்புடன் பார்த்தாள், பிறகு—

அருள்நம்பியைப்பற்றிச் சற்றும் பற்றுதல் இல்லாத வளைப் போல் இங்கும் அங்கும் பட்டாம்பூச்சியைப்போல் விரைந்து நகர்ந்து அனைவரிடமும் முல்லைச் சிரிப்புடன் அவள் பேசிக்கொண்டிருந்தாள்.

அங்கே வந்திருந்த பெரிய மனிதர்கள் அனைவரும் மணிவேலை வியப்புடன் பார்த்தார்கள். அப்போது—

அருள்நம்பி எல்லாருக்கும் மணிவேலை அறிமுகப்படுத்தினார்.

அருள்நம்பியின் கண்கள் பூவழகியின்மீதே பதிந்திருந்தன.

அருள்நம்பி, இறுதியில் பூவழகியையும் அவருக்கு அறிமுகப்படுத்தினார். “பூவழகி, இவர்தான் மணிவேல். புதிதாக நம் தீவுக்கு வந்திருக்கிறார். இந்தியாவைச் சேர்ந்தவர். எங்கெல்லாமோ சுற்றிவிட்டு, இன்று வந்த கப்பலில் இங்கே வந்து இறங்கியிருக்கிறார். இவர் வளர்ப்பதற்கு அரிய மீன்களை வாங்கிச் செல்ல வந்திருக்கிறார்.”

பூவழகி வியப்புடன் அவரைப் பார்த்தாள். அவர் எப்படி அந்தத் தீவுக்கு வந்து சேர்ந்தார் என்பது பூவழகிக்குத் தெரியாதா? இப்படி ஏன் ஒரு பொய்யைச் சொல்லுகிறார் மணிவேல்? இவரை நம்பலாமா வேண்டாமா என்று எண்ணியது அவள் மனம். அப்போது—

அருள்நம்பி மணிவேலிடம் சொன்னார்: “இவள்தான் என் ஒரே மகள், பூவழகி.”

“மகிழ்ச்சி” என்றார் மணிவேல் பூவழகியைப் பார்த்து. அவள் சினம் கொண்டவளைப்போல், அவரை நம்பாதவளைப்போல் மெல்ல நகர்ந்து மற்றவர்களிடம் பேசப் போய் விட்டாள்!

விருந்து நடந்து முடிந்தது. விருந்துக்கு வந்த பெரிய மனிதர்களில் ஒன்றிரண்டு பேர்களும் மணிவேலின் மீது ஐயப்பட்டதைப் போலவே யிருந்தது. அவர் கப்பலிலிருந்து வந்தது அவர்களுக்கு எப்படித் தெரியாமல் போய்விட்டது என்று கேட்டார்கள். அப்போதுதான் அப்படிக்கேட்டவர்களும் அந்தக் கப்பலில் அன்று வந்தவர்கள் என்பதைப் புரிந்துகொண்ட மணிவேல், “நான் கப்பலில் ஒரு மூலையில் முடங்கிக் கிடந்தேன். இங்கே இறங்கும்போதுகூட இறுதியாகத்தான் நான் இறங்கினேன்” என்றார்.

எல்லோரும் விடைபெற்றுப் பிரிந்து சென்றுகொண்டிருந்தார்கள்.

மணிவேல் பூவழகியைத் தேடிச் சென்றார். அவள் மெல்லத் தோட்டத்தின் பக்கம் சென்றுவிட்டிருந்தாள். தோட்டத்தில் அவள் தனியாக உலாவிக் கொண்டிருந்த போது, அவள் மனநிலை சரியில்லை என்பதைப் புரிந்து கொண்ட மணிவேல் மெல்ல அவள் பின்னால் சென்றார்.

அவர் அந்தத் தீவுக்கு வந்தவிதம் பற்றித் தவறாக மற்றவர்கள் நம்பும்படி அவர் சொன்னதை விரும்பவில்லை என்பதைப் புரிந்துகொண்டார் மணிவேல்.

மணிவேல் அவள் அருகில் சென்று “பூவழகி!” என்றார்.

பூவழகி திரும்பிப் பார்த்தாள். இருளில் அவள் நின்று கொண்டிருந்த நேரத்தில் சன்னல் வழியாக வந்த விளக்கின் வெளிச்சம் அவள் உடலில் கோடுகளைக் கிழித்ததைப்போல் விழுந்தபோது, அவள் பார்ப்பதற்கு மேலும் அழகுடன் காணப்பட்டாள்.

“என்ன வேண்டும் உங்களுக்கு?” என்று சீற்றத்துடன் கேட்டாள் அவள்.

“என்மீது ஏன் அவ்வளவு சினம் கொள்கிறாய் நீ என்பது எனக்குத் தெரியும்.”

“தெரியுமா? அப்படியானால் தயவுசெய்து எங்கள் வீட்டை விட்டு வெளியேறுங்கள்.”

“பூவழகி, அவசரப்படாதே, நான் சொல்லுவதைக் கேள்.”

“இந்தத் தீவில், எதற்காக எவரை ஏமாற்ற இப்படிப் பொய்களைப் பேசிக்கொண்டு திரிகிறீர்கள்?” என்று கேட்டாள் அவள்.

மணிவேல் மெல்லச் சிரித்தார். தன்மீது அன்பு கொண்டிருப்பதால்தான் இவ்வளவு சினம் கொள்கிறாள் என்று

எண்ணிக்கொண்ட மணிவேல், “எவரையும் நான் ஏமாற்ற வில்லை. நான் இந்தத் தீவுக்கு வந்ததே ஒரு சிக்கலான கதை. உண்மையில் நான் இன்று வந்த கப்பலில் வந்து இறங்கவில்லை என்பது உனக்குத் தெரியும், எனக்குத் தெரியும், உன் தந்தைக்கும் தெரியும். எல்லாரும் போனபிறகு, உன் தந்தையை வேண்டுமானால் நீயே கேட்டுப்பார்” என்றார் மணிவேல். இதைக் கேட்டதும் —

பூவழகி அசைவற்று நின்றாள்.

“என் அப்பாவுக்குத் தெரியுமா?” என்று மெல்லக் கேட்டாள்.

“எல்லா உண்மையும் உன் அப்பாவுக்குத் தெரியும். நீயே அவரைக் கேட்டுப்பார்.”

“அப்படியானால் அப்பாகூட ஏன் பொய் சொல்ல வேண்டும், இப்படி எல்லாரிடமும் உங்களைப்பற்றி?”

“விரைவு கொள்ளாதே! அதற்குக் காரணம் இருக்கிறது” என்று சொல்லி, காலையில் அவள் அவரைக் காப்பாற்றிய போது சொல்ல மறந்த உண்மைகளை இப்போது சொன்னார்.

எல்லாவற்றையும் கேட்டதும், அவள் மணிவேலின்மீது இரக்கம் மிகக்கொண்டாள். “அப்படியா உண்மை! அப்பாவின் உதவியால் அந்த நாயையும், நாய்க்கு உரியவர்களையும் கண்டுபிடித்து எல்லாவற்றிற்கும் ஒரு முடிவு காண வேண்டும்” என்றாள். பிறகு —

“உங்களைத் தவறாக நான் எண்ணிவிட்டேன். பொறுத்துக்கொள்ளுங்கள்” என்றாள் பூவழகி.

“தவறுகள் சில வேளைகளில் நன்மையைத் தருகின்றன. நான் செய்த தவறுகள்தாம் என்னை இந்தத் தீவில் கொண்டு வந்துவிட்டன. ஆனால், இங்கே நான் வராவிட்டால்,

உண்ணைக் கண்டிருக்க முடியாதல்லவா?" என்று சொல்லிய படி அவள் கைகளைப் பற்றினார் மணிவேல். ஆனால்—

அவள் நழுவிக்கொண்டு உள்ளே ஓடிவிட்டாள்!

அவளைத் தொடர்ந்து வீட்டிற்குள் சென்ற மணிவேலைக் கண்டதும் “நீங்கள் இங்கேயா இருக்கிறீர்கள்? சொல்லாமல் போய்விட்டீர்களோ நீங்கள் என்று நான் எண்ணினேன்” என்றார்.

அருள்நம்பியின் வீட்டிற்கு வந்திருந்த மற்றவர்கள் அனைவரும் இப்போது போய்விட்டிருந்தார்கள். மணிவேல் சொன்னார்: “உங்களிடம் ஓர் உண்மையைச் சொல்ல மறந்துவிட்டேன். இப்போது மற்றவர்கள் போய்விட்டதால் சொல்லுகிறேன். காலையில் பூவழகிதான் என்னைக் கடலிலிருந்து காப்பாற்றினாள்.”

“உண்மையாகவா?” என்று சிரித்துக்கொண்டே தம் மகளைப் பார்த்தார் அருள்நம்பி.

அவள் ஒன்றும் பேசவில்லை.

“அதனால்தான் பூவழகியிடம் என் பிரச்சினையைத் தெரிவித்துக்கொண்டிருந்தேன்” என்றார் மணிமேல்.

“ஆமாம், அப்பா. அந்த வாலில்லாத நாய் எங்கே இருக்கிறது என்று முதலில் நாளைக்கே கண்டுபிடியுங்கள். நாய்க்கு உரியவர்கள் எவர் என்று கண்டுபிடித்து அவர்களைச் சிறையினுள் தள்ளுங்கள்” என்றாள் பூவழகி.

“நாளைக் காலையிலேயே வேட்டையைத் தொடங்குவோம்” என்றார் அருள்நம்பி.

மணிவேல் விடைபெற்றுப் புறப்பட்டார்.

அவர் வெளியே வந்து ஓட்டலை நோக்கி நடந்தபோது, அந்தத் தீவில் கடல் அலைகளின் ஓசையைத் தவிர, வேறு எந்த விதமான ஓசையும் எழவில்லை.

மணிபர்சைக் காணோம்

நீண்ட நேரத் தூக்கத்துக்குப்பின் அமைதியுடன் கண் விழித்துப் பார்த்தார் மணிவேல்.

அவர் அறைக்கதவு திறந்தே கிடந்தது.

பூவழகியின் எழிலுருவத்தைப்பற்றி எண்ணியபடியே இன்ப நினைவுகளுடன் படுத்துவிட்ட அவர் கதவைக்கூடச் சாத்தவில்லை.

மேசைமீது ஆவி பறக்கும் காப்பி முன்னேற்பாட்டுடன் இருந்தது.

அவர் எழுந்து பார்த்தார்.

சன்னல் வழியே வந்த சூரிய வெளிச்சம் பளிச்சென்று விழுந்தது. விடிந்து வெகு நேரமாகிவிட்டது என்பதை உணர்த்தியது. அவர் காப்பியைப் பருகிவிட்டு விரைந்து குளித்துவிட்டு வேறு உடைகளை அணிந்துகொண்டார். எந்த நிமிடமும் அருள்நம்பி அவரைத் தேடி வருவார் என்று எண்ணியது அவர் மனம்.

தலைமுடியை வாரிக்கொண்டு கண்ணாடியின் முன் தம் உருவத்தை அவர் பார்த்தார்.

தாம் அழகாக இருப்பதை அப்போதுதான் அவர் உணர்ந்தவரைப் போல் மெல்லச் சிரித்துக்கொண்டார்,

அவர் பார்வை மேசையின்மீது பதிந்தது. மேசையின் மீது அவர் வைத்த மணிபர்சைக் காணோம்!

எல்லாப் பணமும் அந்தப் பர்சில்தானே இருந்தன!
அவருக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது!

‘காப்பியைக் கொண்டுவந்து வைத்துவிட்டுச் சென்றது பொன்மேனியாகத்தான் இருப்பாள். அவள் தாத்தா வந்திருந்தால் ஓசையின்றி மாடிப் படிகளில் ஏறி வந்திருக்க மாட்டாரே! பொன்மேனிதான் பூனைபோல்வந்து காப்பியை வைத்துவிட்டு, மணிபர்சை எடுத்துக்கொண்டு சென்றிருக்கிறாள். அவளைக் கண்டு மணிபர்சைப் பிடுங்கவேண்டும்’ என்று எண்ணியபடி மெல்லக் கீழே அவர் இறங்கி வந்தார்.

ஓட்டல்காரக் கிழவர் ஓட்டலுக்கு வந்தவர்களுக்குச் சிறுண்டுகளைக் கொடுத்துக் கவனித்துக்கொண்டிருந்தார்.

பொன்மேனி ஓட்டலின் வெளித் தாழ்வாரத்தில் தனியாக நின்றுருந்தாள்.

மணிவேல் மெல்ல அவள் அருகில் சென்றார். “பொன்மேனி, இதோ பார்” என்றார்.

அவள் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

“மணிபர்சைக் கொடு. எங்கே வைத்திருக்கிறாய்?” என்றார் மணிவேல்.

“மணிபர்சா என்னிடம் ஏது?” என்றாள் அவள் சிரித்துக் கொண்டே.

“தரப்போகிறாயா, இல்லையா?” என்றார் மணிவேல்.

“என்னிடம் இல்லை” என்றாள் பொன்மேனீ. பிறகு—
அவள் சிரித்துக்கொண்டே மாடிக்கு ஓடினாள்.

ஏகப்பட்ட பணம் மணிபர்சில் இருந்தது. பர்சை இழந்துவிட்டு அந்தத் தீவில் எப்படிக்காலத்தைத் தள்ளுவது என்று எண்ணியபடி மணிவேல் அவளைத் துரத்திச்சென்றார்.

மாடிப்படிகளில் விரைந்து அவளைத் துரத்திச் சென்ற போது, அவள் சிரிப்பொலி மிகுந்தது.

மாடிப்படியை அடைந்ததும், அவர் பொன்மேனியின் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு, “எங்கே பர்ஸ்?” என்றாள் அவள்.

“என்னிடம் வேண்டுமானால் தேடிப் பாருங்கள்” என்று அவள்.

அவள் கைகளைப் பிடித்ததும், சில விநாடிகள் தம் நினைவை இழந்தார் மணிவேல். அவள் மெல்லத் தம் பக்கம் சாய்வதைக்கண்டமணிவேல் அவள் இடுப்பில் செருகியிருந்த மணிபர்சை மெல்ல எடுத்துக்கொண்டிருக்கும்போதே—

“யாரது மணிவேலா? தவறான நேரத்தில் நாம் வந்து விட்டோம்” என்று குரல் கொடுத்தபடி மாடியில் ஏறிக் கொண்டிருந்தார் அருள்நம்பி.

அவர் பின்னாலேயே பூவழகியும் வந்துகொண்டிருந்தாள். பூவழகியின் முகம் மணிவேலையும் பொன்மேனியையும் கண்டதும் அடிமோடு மாறிவிட்டது.

மணிவேல்மீது அவளுக்குமீண்டும் ஐயம் வந்துவிட்டது! ‘வேறொரு பெண்ணுடன் கொஞ்சிக்கொண்டிருக்கும் இவரிடமா நம் மனத்தைப் பறிகொடுத்துவிட்டோம்’ என்று எண்ணியபடி அவள் மிகத் தயங்கி நின்றாள்.

அவள் எண்ணங்களைப் புரிந்துகொண்ட மணிவேல் பொன்மேனியைத் தேநீர் கொண்டுவரும்படி சொல்லி அனுப்பிவிட்டு, “அந்தப் பெண் பொல்லாதவளாக இருக்கிறாள். மேசைமீதிருந்த பணத்தை எடுத்துச் சென்றுவிட்டாள். அதை அவளிடமிருந்து பிடுங்கவேண்டியதாகி விட்டது” என்றார்.

“அப்படியா? பணத்தொடர்பிலும் பெண்கள் தொடர்பிலும் நீங்கள் எப்போதும் மிக விழிப்புடன் இருக்கவேண்டும்” என்றார் அருள்நம்பி.

“உள்ளே வந்து உட்காருங்கள்” என்றார் மணிவேல்.

மணிவேல் சொன்ன விளக்கத்தை அருள்நம்பி நம்பி விட்டதைப்போல் காணப்பட்டார் ஆனால்—

பூவழகிதான் நம்பினாளா இல்லையா என்று புரியவில்லை தெரியவில்லை. அவள் முகத்தில் எந்த விதமான மாறுதலும் இல்லை!

பொன்மேனி தேநீரைக் கொண்டுவந்து எல்லாருக்கும் கொடுத்தாள். அப்போது பூவழகி பொன்மேனியையே பார்த்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தாள் அவள் மனம் எண்ணியது: ‘இந்தப் பொன்மேனி நம்மைவிட அழகாகவா இருக்கிறாள்? இவள்மீது மணிவேல் காதல் கொண்டிருக்கிறாரா?’

எல்லாரும் தேநீரைப் பருகிக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது—

மணிவேலின் பார்வை சாலையின் பக்கம் விழுந்தது. “அதோ பாருங்கள், அதே நாய்தான்” என்று கத்தினார் அவர்.

அருள்நம்பிக்குமுன் பூவழகி எழுந்து சன்னல் ஓரமாக சென்று அந்த நாயைப் பார்த்தாள். அருள்நம்பியும் எழுந்து சென்று பார்த்தார்.

வாலில்லாத நாய். அது பாட்டுக்கு ஓடிக்கொண்டிருந்தது என்கேயோ!

“அதைத் - தாடர்ந்து செல்லுங்கள். மணிவேல், அது என்கே செல்லுகிறது என்று கண்டுபிடியுங்கள்” என்றார் அருள்நம்பி.

மணிவேல் படிக்கட்டுகளில் இறங்கி ஓடினார்.

அவருடன் பூவழகியும் ஓடினார்.

மணிவேல் சிறிது தொலைவு சென்றதும் திரும்பிப் பார்த்தார். பூவழகியைப் பார்த்து மெல்லச் சிரித்தார்.

“என்னை ஏன் பார்க்கிறீர்கள்? நாயைப் பார்த்துக் கொண்டே செல்லுங்கள். அதைக் கோட்டை விட்டுவிடப் போகிறீர்கள்!” என்றார் பூவழகி.

இருவரும் நாயைத் தாடர்ந்து சென்றார்கள், ஓடினார்கள்.

அது என்கெல்லாமோ ஓடியது. சந்து பொந்தெல்லாம் புகுந்து குப்பைத் தொட்டிகளை முகர்ந்து பார்த்துக் கொண்டே அது ஓடியது!

“இது இருப்பிடம் இல்லாத சுற்றித் திரியும் நாய்போல் இருக்கிறது” என்றார் பூவழகி களைப்படைந்துபோய்!

“சுற்றி வளைத்து நம்மை அழைத்துச் சென்று ஏமாற்றி விடும் போலிருக்கிறது அந்த நாய்!” என்றார் மணிவேல். இறுதியில் அந்த நாய் கடற்கரை ஓரமாகச் சென்றது.

“அந்த நாயை வளர்ப்பவர்கள் கடலில்தான் இருப்பார்கள் என்று நான் எண்ணுகிறேன்! அது எந்தப் படகுக்குச் செல்கிறது பார்க்கலாம்” என்றார் மணிவேல்.

வாலறுந்த அந்த நாய் விரைந்து சென்று மீன் பிடிக்கும் படகு ஒன்றில் தாவியது.

“எவருடைய படகு அது?” என்று கேட்டார் மணிவேல்.

“அதோ படகில் நிற்பவரைப் பாருங்கள். அவர்தாம் நாடிமுத்து. நேற்றிரவு விருந்துக்கு அவர் வந்தபோது நீங்கள் அவரைப் பார்த்தீர்களே!” என்றாள் அவள்.

“ஆமாம்.”

“அவர்தான் இந்தத் தீவில் பெரிய பணக்காரர். அவருடன் உயரமாக நிற்பவன் புலிக்குட்டி. சிறிய வயதி லிருந்தே நாடிமுத்துவிடம் பணி செய்து வருபவன் அவன்!”

“அந்த நாய் நாடிமுத்துவைத்தான் சுற்றிச் சுற்றி வருகிறது. அவனையே கேட்டுப் பார்ப்போம்” என்றார் மணிவேல்.

“வாருங்கள்” என்று சொல்லி அழைத்துச் சென்றாள் பூவழகி. மணிவேல் அவளைத் தொடர்ந்தார்.

படகை நெருங்கும்போது பூவழகி மெல்லிய குரலில் சொன்னாள்: “இந்தப் புலிக்குட்டியைப் பற்றி உங்களுக்குத் தெரியுமா?”

“தெரியாது.”

“அவன்தான் பொன்மேனியைக் காதலித்து வருகிறான். அவரை அவன்தான் மணம் செய்துகொள்ளப் போகிறான் என்று தீவில் உள்ள அனைவரும் பேசிக்கொள்கிறார்கள்!”

“விரைவில் அவன் பொன்மேனியை மணந்துகொண்டு விட்டால், உனக்கு என்மீது ஏற்பட்டிருக்கும் ஐயம் தீரும்” என்றார் மணிவேல்.

பூவழகி நின்றாள். அவள் மணிவேலைப் பார்த்து உண்மையாகவா?" என்றாள்.

“உனக்கு இன்னும் ஐயம் தீரவில்லையா?” என்றார் மணிவேல்.

“நீங்களும் பொன்மேனியும் சின்னப் பிள்ளைகளைப் போல் விளையாடிக்கொண்டிருந்தது எல்லாருக்கும் ஐயத்தை உண்டு பண்ணுமே!” என்றாள் பூவழகி. பிறகு—

“வாருங்கள், நாடிமுத்துவிடம் நான் பேச்சுக் கொடுக்கிறேன்” என்றாள்.

இருவரும் படகை அடைந்தார்கள்.

நாடிமுத்து அவர்களை வரவேற்றார்.

“வாருங்கள், மணிவேல். நேற்றிரவு கண்டோம். இப்போது பூவழகி இங்கே என் படகுக்கே உங்களை அழைத்து வந்துவிட்டாள்!” என்றார் நாடிமுத்து.

“பொழுது போகவில்லை என்றார். நான்தான் அவரை அழைத்து வந்தேன்” என்றாள் பூவழகி. அப்போது—

அந்த வாலில்லாத நாய், புலிக்குட்டியையே சுற்றிச் சுற்றி வந்தது.

“இந்த நாய்உன்னுடையதா?” என்று புலிக்குட்டியைப் பார்த்துக் கேட்டாள் பூவழகி.

“கண்ட இடங்களிற் சுற்றும் இந்த நாய்க்கு ஒரு நாள் உணவு போட்டேன். ஒரு வாரம் எங்கள் படகிலேயே இருந்தது. பிறகு இரண்டு நாள்களாக எங்கே சென்றது என்றே தெரியவில்லை. மீண்டும் இப்போதுதான் வந்திருக்கிறது” என்றான் புலிக்குட்டி.

அவன் சொன்ன பதில் மணிவேலுக்கு ஏமாற்றத்தைத் தந்தது. இரண்டு நாட்களாய் அந்த நாய் அந்தப் படகில் இல்லை என்றால், வேறு எந்தப் படகிலாவது இருந்ததா?

மணிவேல் சிந்தனையுடன் காணப்பட்டார்.

அப்போது நாடிழுத்து சொன்னார்: “இந்தத் தீவில் பொழுது போவது மிகவும் கடினம். என்னுடைய சிறிய தொழிற்சாலை ஒன்று இருக்கிறது. அங்கே நாங்கள் பிடிக்கும் மீன்களைப் பக்குவப்படுத்தித் தகரக் குவளிகளில் போட்டு வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்புகிறோம். நீங்கள் போகும்போது அந்தத் தொழிற்சாலையைக் காணுங்கள்.”

“ஆகட்டும்” என்றார் மணிவேல்.

பிறகு, பூவழகியுடன் அங்கிருந்து புறப்பட்டார்!

அவருக்குப் புலிக்குட்டியின்மீது ஐயம் பிறந்தது. அது வலுத்துக்கொண்டே இருந்தது. ‘இனிப் புலிக்குட்டியின் மீது ஒரு கண் வைத்திருக்க வேண்டும்’ என்று எண்ணியபடி பூவழகியுடன் நடந்தார் மணிவேல்.

இப்போதுதான் புரிகிறது

பூவழகியுடன் பழகுவதும், அவளுடன் பேசிக் கொண்டே அந்தத் தீவைச்சுற்றி வருவதும் மணிவேலுக்குப் புதுப் பழக்கமாக இருந்தது. அவர் வந்த செயல் முடிந்ததும், பூவழகியை மணந்துகொண்டு அந்தத் தீவிலேயே தங்கிவிடலாம் என்கூட எண்ணியது அவர் மனம்.

நாடிமுத்துவின் சின்னஞ்சிறு தொழிற்சாலையை அவர்கள் அடைந்தபோது, மணிவேலுக்கு வியப்பாக இருந்தது. அந்தச் சின்னஞ்சிறு தீவிலே நாடிமுத்து எப்படிப் பணக்காரராக இருக்கிறார் என்பது இப்போதுதான் புரிந்தது.

கடலிலிருந்து பிடித்து வந்த புதிய மீன்களைச் சிறிதும் கெடாமல் புத்தம்புதிய தகரக் குவளைகளில் அடைத்து ஒரு பக்கம் அட்டைப் பெட்டியில் அடுக்கிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அவைகளைப் பார்த்துக்கொண்டே வந்த மணிவேலுக்கு ஓர் ஐயம் பிறந்தது. 'இந்தத் தகரக் குவளைகளிலே கடத்தப் பட்டு வரும் நகைகளை வைத்து வேறு நாடுகளுக்கு அனுப்புவது எளிது!' என்று எண்ணியது அவர் மனம். அவரும் பூவழகியும் அந்தத் தொழிற்சாலையை நீண்ட நேரம் சுற்றிப் பார்த்தது அங்கிருந்த பொறுப்பாளருக்குப் பிடிக்கவில்லை. அவர் எல்லாவற்றையும் மணிவேலுக்கு விளக்கிச் சொன்ன போதிலும், அவர் அடிக்கடி மணிவேலைப் பார்த்த பார்வை

யும், பேச்சில் நிறைந்திருந்த கடுமையும் மணிவேலை விழிப் புறச் செய்தன.

மணிவேலும் பூவழகியும் அங்கிருந்து புறப்பட்டார்கள். இருவரும் பேசிக்கொண்டே பூவழகியின் வீட்டைச் சேர்ந்தார்கள்.

அவர்கள் வருவதற்கு முன்பே வீடு திரும்பிவிட்டிருந்த அருள்நம்பி இருவரையும் வியப்புடன் பார்த்தார். “நாயை விட்டுவிட்டீர்களா?” என்றார்.

“இல்லை, நாயைத் தொடர்ந்து சென்றோம். அது நாடி முத்துவின் படகில் போய் நின்றது. புலிக்குட்டியைக் கேட்டால், அது கண்ட இடங்களில் சுற்றும் நாய் என்றும், ஒரு வாரமாக அவர்கள் படகிலேயே இருந்த அந்த நாய் இரண்டு நாள்சுளாக வேறு எங்கேயோ போய்விட்டு, மீண்டும் திரும்பி வந்திருப்பதாகவும் அவன் சொன்னான்” என்றுள் பூவழகி.

“நானும் தீவில் இருக்கும் இரண்டு முன்று பேர்களைக் கேட்டுப் பார்த்தேன். அந்த நாய் எல்லாரையும் சுற்றிச் சுற்றி வருகிறது. நாம்கூட அதற்கு ஒரு நாளைக்குத் தீனி போட்டால் வாரத்தில் இரண்டு நாள்சுளாவது நம் வீட்டுக்கு வருமாம். அப்படிப்பட்ட நாயைப்பற்றிய உண்மைகளைக் கண்டுபிடிப்பது அரிதுதான்” என்றார் அருள்நம்பி.

“பொறுத்திருந்து பார்ப்போம். நாளை வந்து காணுகிறேன். அதற்குள் வேறு ஏதாவது உண்மைகள் கிடைக்கின்றனவா என்று பார்க்கிறேன்” என்று சொல்லி விடை பெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டார் மணிவேல்.

அவரை வழியனுப்ப வாயில் வரையில் வந்து நின்றாள் பூவழகி.

அவர் மெல்லச் சொன்னார் : “பூவழகி, நான் இங்கே வந்த வேலை முடியக்கூடாது என்றே விரும்புகிறேன்.”

“ஏன்?” என்றுள் பூவழகி.

“ஏனென்று புரியவில்லையா? வேலை முடிந்துவிட்டால் நான் இந்தத் தீவை விட்டுப் புறப்பட வேண்டியிருக்கும். இந்தத் தீவை விட்டுப் பிரிந்தாலும், உன்னை விட்டுப் பிரிய எனக்கு மனமில்லை.”

அவள் கண்கள் அவரையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தன.

மணிவேல் விடைபெற்றுப் புறப்பட்டார். அவர் போகும் போது திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டே போனார்.

பூவழகி அவர் மறையும் வரையில் வாயிலிலேயே நின்றிருந்தாள்.

மணிவேல் சிந்தனையுடன் நடந்தார். “நம்மை இந்தத் தீவிலே தங்கும்படி செய்தவர் இரண்டு பேர்கள். ஒருத்தி பூவழகி, மற்றொன்று நாய், வாலறுந்த நாய். வேடிக்கை தான்” என்று எண்ணியது அவர் உள் மனம்.

பொன்மேனி திடுக்கிட்டு நின்றாள்!

மணியேல் ஓட்டலுக்கு வந்ததும் நன்றாகத் தூங்கி எழுந்தார். மீண்டும் ஒருமுறை மாலையில் குளித்துவிட்டுப் பொன்மேனி கொண்டுவந்த காப்பியைப்பருகிக்கொண்டே சிந்தனையுள் ஆழ்ந்தார். பிறகு—

வெளியே புறப்பட முன்னேற்பாட்டுடன் வேறு உடைகளை அணிந்துகொண்டார்.

காலிக் கோப்பையைக் கொண்டுபோக வந்த பொன்மேனி, “எங்கே நீங்கள் கிளம்பிவிட்டீர்கள்?” என்றாள்.

“ஏன்? உன்னிடம் சொல்லவேண்டுமா?”

“சொல்ல வேண்டாம். நீங்கள் சொல்லாவிட்டால் என்ன, எனக்குத் தெரியாதா?”

“என்ன தெரியும்?”

“அந்த அழகி பூவழகியைத் தேடிச் செல்லுகிறீர்கள் நீங்கள், இல்லையா?”

அவர் மெல்லச் சிரித்தார்.

“அவளிடம் நீங்கள் மனத்தைப் பறிகொடுத்துவிட்டுத் தவிக்கிறீர்கள் ஆனால், அவள் உங்களை விரும்பவேண்டுமே?

அவள் விரும்பினாலும், அவள் தந்தை குறுக்கே நிற்பார். அருள் நம்பிக்கு அஞ்சிக்கொண்டுதான் இந்தத் தீவில் இருப்பவர்களுள் எவரும் அவளைக் காதலிக்கவ்ல்லை. அருள் நம்பிக்குச் சினம் வந்தால் எவரும் எதிரே நிற்க முடியாது!”

“அப்படியா? மிக்க மகிழ்ச்சி. பூவழகியைக் காதலிக்க வேறு எவருக்கும் துணிவு இல்லாததால்தான் நான் காதலிக்கிறேன், போதுமா?”

“இது அருள்நம்பிக்குத் தெரிந்தால் உங்களை இந்தத் தீவிலேயே விட்டுவைக்க மாட்டார். பூவழகி உங்களை மணந்துகொண்டால், அவள் உங்களுடன் உங்கள் ஊருக்கே வர வேண்டிவரும். பூவழகி அருள்நம்பியை விட்டோ, இந்தத் தீவைவிட்டோ செல்லுவதை அவர் சிறிதும் விரும்ப மாட்டார்.”

பூவழகியிடம் அவர் காதல் கொண்டிருப்பதைத் திக்கு மாற்ற இப்படியெல்லாம் சுற்றிப் பேசுகிறாள் என்பதைப் புரிந்துகொண்ட மணிவேல் பொன்மேனியை உற்றுப் பார்த்தார். பிறகு, “அப்படியா? பூவழகிக்காக இந்தத் தீவிலேயே வேண்டுமானாலும் நான் தங்கிவிட முன்னேற்பாட்டுடன் இருக்கிறேன்” என்றார். இதைக் கேட்டதும்—

பொன்மேனி திடுக்கிட்டு நின்றாள்.

“அப்படியானால்...” என்று தயங்கினாள் அவள்.

“அப்படியானால்? என்ன சொல்லுகிறாய் பொன்மேனி நீ?”

“நீங்கள் என்னைக் காதலிக்கவில்லையா?”

இதைக் கேட்டதும் மணிவேலுக்குச் சிரிப்பு வந்து விட்டது. அவர் வாய்விட்டுச் சிரித்தார். அவர் சிரிக்கத் தொடங்கியதும், பொன்மேனி ஏமாற்றத்துடன் போய் விட்டாள்.

மணிவேல் சிந்தனையுடன் நின்றார். அவர் சிரிப்பு மறைந்துவிட்டது. 'இந்தத் தீவிலே இப்படி ஒரு போட்டியா? பூவழகியை நான் காதலிக்கிறேன். அவள் என்னைக் காதலிக்கிறாள். குறுக்கேவந்துஇந்தப் பொன்மேனி நிற்கவேண்டுமா? பொன்மேனி குற்றமற்ற நெஞ்சடையவள். எப்போதும் சிந்தித்துப் பேசும் அவள் ஏமாற்றத்தைத் தாங்கிக்கொள்ள வேண்டுமே!' என்று எண்ணியது அவர் மனம்.

பூவழகியை மணிவேல் கண்டதும் எப்படி மகிழ்ச்சி கொண்டாரோ, அதற்கு எதிராகப் பொன்மேனியைக் கண்டதற்காகத் துக்கம் மிகக்கொண்டார்.

பொன்மேனியின் காதலைப்பற்றிய பிரச்சினையை ஒரு பக்கம் தள்ளிவைத்துவிட்டு மணிவேல் வெளியே புறப்பட்டார். கடற்கரை ஓரமாகச் சென்றார்.

நேரம் சென்றுகொண்டிருந்தது.

அந்தப் பக்கங்களில் பெரும்பாலும் மீனவர்கள் இருட்டியதுந்தான் படகுகளில் புறப்படுவார்கள், மீன்களைப்பிடிக்க. நாடிமுத்துவின் படகும் புறப்பட்டுக்கொண்டிருந்தது. அதில் புலிக்குட்டியும் செல்லுவதைக்கண்டார் அவர். படகு மறைந்ததும், நீண்ட நேரம் கடற்கரை ஓரமாகவே சுற்றிக் கொண்டிருந்த அவர் சிந்தனையுடன் நாடிமுத்துவின் வீட்டை நோக்கி நடந்தார்.

நாடிமுத்துவின் வீடு, ஒரு சிறிய மலைச்சாரலில் இருந்தது. நாடிமுத்துவின் தொழிற்சாலைக்குப் போகும்போது வழியிலிருந்த அந்த வீட்டைப் பூவழகி மணிவேலுக்குச் சுட்டிக்காட்டியிருந்தாள். அத்துடன் நாடிமுத்து மனைவியை இழந்தவர் என்றும், மனைவியை இழந்துவிட்ட அவருக்குப் பிள்ளைகுட்டிகளோ, உற்றார் உறவினர்களோ இல்லை என்றும், அவர் தேடிவைத்திருக்கும் பணத்தை என்ன செய்யப் போகிறார் என்று எவருக்கும் தெரியவில்லை என்றும் சொல்லியிருந்தாள். ஆகையால் நாடிமுத்துவும் புலிக்

குட்டியும் படகில் ஆழ்கடலை நோக்கி சென்றுவிட்டதால், நாடிமுத்துவின் வீட்டில் எவரும் இருக்க நீதியில்லை என்று அவர் எண்ணினார்.

நாடிமுத்துவின் வீட்டை அடைந்தபோது, அவர் ஊகம் சரியாக இருந்ததை உணர்ந்துகொண்டார். அந்தத் தனி வீடு—

இருளில் மிக மூழ்கிக் கிடந்தது.

மணிவேல் கால்சட்டைப் பையில் கொண்டுவந்திருந்த மின்பொறி விளக்கை எடுத்து ஏற்றிப்பார்த்தார். வீட்டின் கதவு பூட்டிக் கிடந்தது. புழக்கடைக்கதவும் தாழிடப்பட்டிருந்தது. பக்கவாட்டில் இருந்த சன்னல்கதவைத் திறந்து அவர் பார்த்தார். அது கொஞ்சம் அசைந்தது. மணிவேல் பேனாக்கத்தியை எடுத்து, அதன் மடலைப் பிரித்து இரண்டு கதவுகளுக்கும் இடையே இருந்த இடைவெளியில் கொடுத்து மேலே தூக்கினார். கதவின் பின்னால் சட்டம்போல் விழுந்திருந்த தாழ்ப்பாள் திறந்துகொண்டது. சன்னலுக்குக் கம்பிகள் போடப்படாமல் இருந்ததால், மணிவேல் சன்னல் வழியாகக் குதித்து உள்ளே சென்றார்.

மின்பொறி விளக்கை ஏற்றி ஒவ்வோர் அறையாகப் பார்த்தார். சான்று ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை.

கூடத்தில் இருந்த ஒரு நிலைப்பேழையைத் திறந்தார். அதில்—

மூன்று தகரக்குவளைகள் இருந்தன.

அந்தத் தகரக்குவளைகளின்மீது மீன்பொம்மை போட்ட காகிதங்கள் ஒட்டப்பட்டிருந்தன.

நாடிமுத்துவின் தொழிற்சாலையில் பதனிடப்பட்ட மீன்களைக் குவளைகளில் அடைத்ததும், அந்த மாதிரித் துண்டுக் காகிதங்களை ஒட்டிப் பெரிய அட்டைப்பெட்டிகளில் அடைப்பதைப் பார்த்திருக்கிறார். அந்தக் குவளைகளுள் மூன்று

மட்டும் தொழிற்சாலையிலிருந்து இங்கே ஏன் வரவேண்டும் என்று எண்ணிய அவர் அவைகளை எடுத்துப் பார்த்தார்.

அந்த வட்டமான முன்று குவளைகளும் சற்றுப் பளுவாக இருந்தன. அவைகளை எடுத்துச் சட்டைக்குள் மறைத்து வைத்துக்கொண்டு மெல்ல அவர் நடந்தார்.

மணிவேல் சன்னல் பக்கமாகவே வெளியே குதித்துச் சன்னலை மீண்டும் மூடிவிட்டு, இருளில் நடந்தார்.

ஓட்டலுக்குப் போவதா அருள்நம்பியின் வீட்டுக்குப் போவதா என்று எண்ணியபடி அவர் பாதித்தொலைவு நடந்தார், பிறகு—

ஏதோ ஒருமுடிவுக்கு வந்தவரைப்போல் அருள்நம்பியின் வீட்டை நோக்கி அவர் நடந்தார்.

இருளை நேரம் விழுங்கியது

அருள்நம்பியின் வீட்டின்முன் மணிவேல் நின்ற போது, இரவு மணி பதினொன்று. அவர் மெல்லக் கதவைத் தட்டினார்.

“யாரது?” என்று அதட்டும் குரல் கேட்டபடி எழுந்து வந்து அருள்நம்பி கதவைத் திறந்தார். மணிவேலைப் பார்த்ததும், “நீங்களா? வாருங்கள்? எதையோ நீங்கள் மறைத்துக்கொண்டு வருகிறீர்களே? என்ன அவை?” என்றார்.

“உள்ளே வாருங்கள், சொல்லுகிறேன்” என்று சொல்லி உள்ளே சென்றார் மணிவேல்.

மணிவேலின் குரலைக் கேட்டதும் அரைத் தூக்கத்திலிருந்த பூவழி தூக்கக் கலக்கத்துடனே எழுந்துவந்தாள்.

“பூவழி, உன் தூக்கத்தைக் கலைத்துவிட்டதற்காகப் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டும் நீ” என்றார் மணிவேல். பிறகு, தாம் கொண்டுவந்த குவளைகளை மேசைமீது வைத்தார்.

“எதற்காக இவைகளை நீங்கள் வாங்கி வந்தீர்கள்?” என்றாள் பூவழி.

“வாங்கி வரவில்லை, கொண்டுவந்தேன்” என்று சொல்லிவிட்டுப் பேனாக்கத்தியால் அந்தக் குவளைகளின் மூடியை அறுத்துத் திறந்தார். அந்த மூன்று குவளைகளைத் திறந்ததும்—

அவைகளைக் கவிழ்த்துக் கொட்டினார்.

உள்ளேயிருந்து வைரக்கற்கள் பதித்த விலை உயர்ந்த பலவகையான நகைகளும், தங்க அணிகளும் வந்து விழுந்தன!

அவை மின்சார விளக்கின் ஒளியில் கண்களைப் பறித்தன!

“எங்கேயிருந்து கொண்டுவந்தீர்கள்?” என்று சொல்லி அருள்நம்பி அவைகளை எடுத்துப் பார்த்தார். “விலை உயர்ந்த உண்மையான வைரங்களும் பொன்னுந்தாம் இவை! வேடிக்கையாக இருக்கிறதே” என்றார்.

“நாடிமுத்துவின் வீட்டில் இந்த மூன்று குவளைகளும் இருந்தன” என்றார் மணிவேல்.

“அப்படியா?” என்றார் அருள்நம்பி.

“ஆமாம், இந்தியாவிலிருந்து கடத்தப்பட்டுவரும் இந்த நகைகள் வழக்கமாகக் கைமாறுவதைப்போல் இந்தத் தீவின் அருகே நாடிமுத்துவிடம் வந்திருக்கின்றன. நாடிமுத்து இவைகளை மீன்குவளைகளில் அடைத்து, தனியாக வைத்திருக்கிறார். குறிப்பிட்ட ஒரு நேரத்தில், இவைகளை மற்ற மீன்குவளைகளுடன் சேர்த்துக் கப்பலில் ஏடனுக்கோ வேறு ஊருக்கோ அனுப்பிவிடுவார் என்று நான் எண்ணுகிறேன்.”

“அப்படியானால் இதை வைத்தே அவரைக் கைது செய்யலாமே?” என்றார் அருள்நம்பி.

“விரைவு கொள்ளவேண்டாம். இந்த நகைகள் முன்னால் வந்தவை. இப்போது நான் வந்த கடலாமைக் கப்பலிலிருந்து கைமாறிய நகைகள் நிறைய இருக்கின்றன. அவைகளையும் இந்த மாதிரிக் குவளைகளில் அடைத்து ஏடனுக்கு அனுப்ப முயற்சி செய்வார். அப்போது, அந்தக் கப்பலைத் தொடர்ந்து சென்று எல்லாரையும் கைது செய்ய ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். நான் இந்திய இரகசியப் போலீஸ் இலாகாவிலிருந்து வந்திருப்பதால், எந்த ஊருக்குச்

சென்றாலும் அந்த ஊர்ப் போலீசாரிடம் என்னால் உதவி கேட்க முடியும்.”

அருள்நம்பி அசைவற்று நின்றார்.

“இந்த நகைகள் என்னிடமே இருக்கட்டும்” என்று சொல்லி, அவைகளை எடுத்துக்கொண்டார் மணிவேல்.

“நீங்கள் அந்தக் குவளைகளைக் கொண்டு வந்து விட்டீர்கள். மூன்று குவளைகள் மறைந்து விட்டதை நாடிமுத்து அறிந்து கொண்டால், உடனே அவர் விழித்துக் கொண்டு விடுவாரே!” என்றார் அருள்நம்பி.

“களவு போய் விட்டது என்று எண்ணுவார். என்மீது ஐயப்பட்டு விழிப்புக் கொண்டு விட்டாலும், கையில் இருக்கும் மற்ற நகைகளை விரைவில் இடம் மாற்ற அவர் நினைப்பார். விரைவாக ஏதாவது தொடங்க வேண்டும் என்பது தான் என் எண்ணம்” என்றார் மணிவேல்.

“எதற்கும் நீங்கள் மிக விழிப்புடன் நடந்து கொள்ளுங்கள். உங்களுக்கு என்ன உதவி வேண்டும் என்றாலும் என்னிடம் வாருங்கள்” என்றார் அருள்நம்பி.

“ஆகட்டும்” என்றார் மணிவேல்.

அப்போது—

“மணிவேல்” என்றார் பூவழகி.

புறப்பட முன்னேற்பாட்டுடன் மணிவேல் நின்றார்.

“விழிப்புடன் இருங்கள். இந்தத் தீவில் இருப்பவர்கள் கொடியவர்கள்!”

“நன்றி.”

“புலிக்குட்டி நாடிமுத்துவின் வலக்கை போன்றவன். நீங்கள் இந்தக் குவளைகளைக் கிளப்பிவந்துவிட்டது அவனுக்குத் தெரிந்தால் உங்களைக் கொன்றுவிடுவான்!”

மணிவேல் சிரித்தார்.

“ஆமாம், மணிவேல் பூவழகி சொல்வதும் உண்மை தான். பூவழகி எப்போதும் உங்களைப்பற்றியே எண்ணித் துன்பப்படுகிறாள்” என்றார் அருள்நம்பி சிரித்துக் கொண்டே.

மணிவேலுக்கு வியப்பாக இருந்தது. பூவழகி தம்மீது காதல் கொண்டிருப்பதை அருள்நம்பி புரிந்துகொண்டாரா?

பொன்மேனி அருள்நம்பியைப்பற்றிச் சொன்னது அவர் நினைவுக்கு வந்தது. அவர் சிந்தனையுடன் நகைகளைக் குவளைகளில் போட்டு மறைத்து எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டார்.

அவர் சிறிது தொலைவு நடந்ததும் அருள்நம்பியின் வீட்டுக்கதவு மூடப்படும் ஓசை கேட்டது.

இருளை நேரம் விழுங்கிக்கொண்டு இருந்தது.

குத்துக் கத்தி பாய்ந்து நின்றது!

மணிவேல் மறுநாள் காலை புதுத்தெம்புடன் காணப் பட்டார். விடிந்ததும் நாடிமுத்துவும் புலிக்குட்டியும் திரும்பி வந்திருப்பார்கள். வந்ததும் நாடிமுத்துவின் வீட்டில் காணாமல் போய்விட்ட தகரக் குவளைகளும் அவைகளில் இருந்த நகைகளும் எங்கே போய்விட்டன என்று வியப்படைவார்கள் என்று எண்ணியபோது, விரைவில் ஏதோ நடக்கப்போகிறது என்று அவர் மனம் புத்துணர்வு பெற்றது. அத்துடன்—

அவரும் பூவழகியும் காதல் கொண்டிருப்பதை அருள் நம்பி புரிந்துகொண்டார் என்பதை அவர் உணர்ந்திருந்த தால் எல்லாம் இனிதாக முடியப்போகிறது என்று எண்ணி அவர் மகிழ்ச்சி பெற்றார்.

அவர் எதிர்பார்த்தபடி சில நிகழ்ச்சிகள் நடந்தாலும் எதிர்பாராமல் அவரையும் அறியாமல் பல நடந்துகொண்டிருந்தன.

நாடிமுத்துவின் வீட்டிலிருந்து நகைகள் மறைந்து விட்டன என்பதை அறிந்ததும் நாடிமுத்து விரைந்து பல செயல்களைச் செய்வார் என்று மணிவேல் எதிர்பார்த்தார். நாடிமுத்துவும் புலிக்குட்டியும் கடற்கரையில் படகில் இருக்கிறார்களா என்று பார்த்துவர, மணிவேல் அன்று மாலை புறப்பட்டார்.

கடற்கரையிலே காலையிலே வந்த நாடிமுத்துவின் படகு அப்படியே நின்றிருந்ததே தவிர, மீண்டும் அது புறப் படுவதாகவே தெரியவில்லை. நாடிமுத்துவும் புலிக்குட்டியும் மீண்டும் படகுக்கு வரவேயில்லை.

அவர் மனத்திற்குள் சிரித்துக்கொண்டார். சிரித்துக் கொண்டே ஓட்டலுக்குத் திரும்பி வந்தார். அங்கே —

சற்றும் எதிர்பாராத நிகழ்ச்சி நடந்தது.

ஓட்டலின் ஒரு மூலையில் புலிக்குட்டி உட்கார்ந்து தேநீர் பருகிக்கொண்டிருந்தான். மேசையின்மீது வரிசையாகப் பல காலிக் கோப்பைகள் இருந்தன. தன் வரவுக் காகத்தான் அவன் காத்திருக்கிறான்; தன்னைக் கவனிக்கத் தான் அவன் அங்கே வந்திருக்கிறான் என்பதைப் புரிந்து கொண்ட மணிவேல் அவனைப் பார்க்காதவரைப் போல மற்றொரு மேசையின் எதிரே நாற்காலியை இழுத்துப் போட்டுக்கொண்டு உட்கார்ந்தார். அப்போது—

இதுவரையில் எங்கோ மறைந்திருந்த பொன்மேனி சிவப்புச் சேலையும், சிவப்புச் சட்டையும் அணிந்து, பளிச் சென்று, பார்ப்பவர் மனத்தைக் கவரும் சினிமாக்காரியைப் போலத் தோன்றினாள். அவள் கழுத்தில்—

விளக்கு வெளிச்சத்தில் பளிச்சிட்டு மின்னும் வைர நெக்லஸ் ஒன்று எல்லார் கவனத்தையும் கவர்ந்து நின்றது.

மணிவேலுக்கு அதைக் கண்டதும் தூக்கிவாரிப் போட்டது! அந்த வைர நெக்லஸ் மணிவேல் கிளப்பிவந்த நகைகளுள் ஒன்று. அதுதான் மிகச்சிறந்ததும் கூட!

மணிவேல் கொண்டுவந்திருந்த எல்லா நகைகளையும் ஐயப்படாத வகையில் படுக்கையினுள் மறைத்து வைத்திருந்தார். மணிவேல் மாலை வெளியே கிளம்பியதும், தற்செயலாக அவர் படுக்கையினுள் மறைத்து வைக்கப்

பட்டிருந்த நகைகளை எடுத்துப் பார்த்த பொன்மேனி அந்த நெக்லஸை மட்டும் அணிந்துகொண்டாள். உண்மை அப்படித்தான் இருக்கும் என்று எண்ணிய மணிவேல் எழுந்து மாடிக்கு ஓடிப்போய்ப் பார்த்தார். அவர் எழுந்து ஓடியபோதே புலிக்குட்டி அவரை ஐயத்துடன் பார்ப்பதை மணிவேல் புரிந்துகொண்டார். மாடியில்—

படுக்கையினுள் பஞ்சுக்குள்ளே மணிவேல் வைத்து விட்டுச் சென்ற மற்ற நகைகளும் வைரக் கற்களும் அப்படியே கிடந்தன!

மணிவேல் அவைகளை மீண்டும் மறைத்து வைத்து விட்டுக் கீழே ஓடிவந்தார். புலிக்குட்டி பொன்மேனியிடம் பேச்சுக் கொடுத்து வைர நெக்லஸைப்பற்றிக் கேட்பதற்குள் அவளிடம் இருக்கும் அந்த நெக்லஸைப் பறிக்க வேண்டும் என்று எண்ணிய மணிவேல், பொன்மேனியைச் சாடை காட்டி அழைத்தார்.

மணிவேலின் முகத்தைக் கண்டதும், அவர் நெக்லஸைக் கேட்கத்தான் அழைக்கிறார் என்பதைப் புரிந்துகொண்ட அவள், மின்னலைப் போல் தாவி வெளியே ஓடினாள்.

மணிவேல் மெல்லிய குரலில், “பொன்மேனி, ஓடாதே! இப்படி வா!” என்றார்.

அவள் ஓடியபோது, அப்போதுதான் காரில் அருள்நம்பியும் பூவழகியும்வந்து இறங்கினார்கள். பூவழகி, பொன்மேனியின் கழுத்தில் காணப்பட்ட வைர நெக்லஸைப் பார்த்து விட்டாள். ‘மணிவேல் பொன்மேனியைக் காதலிக்கிறாரா? அவளுக்கு அதை அன்பளிப்பாகக் கொடுக்கத்தான் எல்லா நகைகளையும் கையுடன் அவர் கொண்டுவந்துவிட்டாரா?’ என்று எண்ணி ஐயப்பட்டாள்.

“அப்பா, அதோ பாருங்கள். பொன்மேனியின் கழுத்தில் நெக்லஸைப் பாருங்கள்” என்றாள் பூவழகி.

அருள்நம்பி வியப்புடன் பார்த்துக்கொண்டு நின்றார்.

பூவழிகி தப்புக் கணக்குப் போட்டுவிட்டாள் என்பதை உணர்ந்து கொண்ட மணிவேல், பிறகு விளக்கமாக எல்லா வற்றையும் சொல்லலாம் என்று பொன்மேனியைப் பிடிக்க ஓடினார். ஆனால்—

அவள் அவர் கையில் பிடிபடாமல் எங்கெல்லாமோ ஓடிக்கொண்டிருந்தாள்!

தன்னைத் தனிமையான இடத்துக்கு அழைத்துச் செல்லத்தான் இப்படி அவள் ஓடுகிறாள் இருளில் என்பதைப் புரிந்துகொண்ட மணிவேல் விடாமல் ஓடினார். இருளில் கடற்கரை ஓரமாக வந்ததும், மணலில் இருளில் மறைந்து விட்டாள். கடற்கரை ஓரமாகப் பல படகுகள் இழுத்து விடப்பட்டிருந்ததால், படகுகளின் மறைவில் எங்கேயாவது பதுங்கியிருப்பாள் என்று எண்ணியபடி மெல்ல அவர் நடந்தார். அப்போது—

தொலைவில் ஓர் அலறல் கேட்டது. அது—

ஒரு பெண்ணின் குரல்தான்!

அந்தக் குரல் பொன்மேனியின் குரலேதான்.

குரல் வந்த திக்கில் மணிவேல் ஓடினார்.

அவள் குரலைக் கேட்டதும், தொலைவில் இருந்த மீனவர் களும் கைவிளக்குகளைத் தாங்கியபடி ஓடி வந்தார்கள்.

ஒரு படகின் மறைவில்—

கீழே விழுந்து கிடந்தாள் பொன்மேனி!

குப்புற விழுந்து கிடந்த அவளை அப்படியே அள்ளித் தூக்கினார் மணிவேல். அவள் மார்பில் குத்துக்கத்தி பாய்ந்து நின்றது.

பொன்மேனியின் கழுத்திலே இருந்த வைர நெக்லஸைக் காணவில்லை!

மணிவேல் கீழே பார்த்தார். கீழேயும் வைர நெக்லஸ் காணவில்லை!

“பொன்மேனி, பொன்மேனி! என்ன நடந்தது?” என்றார் மணிவேல்.

“புலிக்குட்டி...புலிக்குட்டி...அவன்தான் என்னைக் குத்தி விட்டான்!”

“புலிக்குட்டியா? எங்கே அவன்?” என்று திரும்பிப் பார்த்தார்.

கண்ணுக்கெட்டிய வரையில் இருள்தான் தெரிந்தது. மீனவர்கள் சிலர் அவனைப் பிடிக்க ஓடினார்கள்.

“என்ன நடந்தது?” என்றார் மணிவேல்.

அவள் மெல்லச் சொன்னாள்: “பொறுத்துக்கொள்ளுங்கள். உங்களைக் கேட்காமலே உங்கள் அறையிலிருந்த வைர நெக்லஸை நான் எடுத்துக்கொண்டேன். உங்களை நான் காதலித்ததால், உங்கள் அனுமதியின்றியே துணிந்து அந்தத் தவற்றைச் செய்துவிட்டேன். உங்களைத் தனிமையில் அழைத்துவர ஓடி வந்தபோது, புலிக்குட்டி இங்கேதோன்றினான். வைர நெக்லஸ் ஏது என்றான். நீங்கள் அன்பளிப்பாகக் கொடுத்ததாகவும், உங்களையே நான் காதலிப்பதாகவும் சொன்னேன். உடனே அவன் சினம் கொண்டு நெக்லஸை அறுத்துக்கொண்டு, ‘என்னுடைய காதலியை மணிவேல் காதலிப்பதா? மணிவேலையும் தொலைத்துவிடப்போகிறேன். இந்த நெக்லஸ் என்னையும் நாடிழுத்துவையும் சிறைக்குள் தள்ளிவிடும்’ என்று சொல்லி என்னைக் கத்தியால் குத்தி விட்டு மறைந்துவிட்டான்” என்றாள்.

அவள் உயிர் மெல்ல அவள் உடலைவிட்டுப் பிரிந்து கொண்டிருந்தது.

பக்கத்திலிருந்த மீனவர்கள் துடிப்புடன் மணிவேலைப் பார்த்தார்கள்.

மணிவேல் மெல்லப் பொன்மேனியைக் கீழே படுக்க வைத்தார். அவள் உயிர் பறந்து போயிற்று!

மணிவேல் சிறிது நேரம் பேசவில்லை. பிறகு—

மீனவர்களைப் பார்த்துச் சொன்னார்: “இந்தப் புலிக் குட்டியும் நாடிமுத்துவும் இந்தியாவில் களவாடப்பட்டுக் கடத்தப்பட்டு வரும் நகைகளை வாங்கி, மீன் குவளைகளில் அடைத்து ஏடனுக்கு அனுப்பிக்கொண்டிருந்தார்கள். அந்த நகைகளுள் சிலவற்றை நான் கண்டுபிடித்துக் கொண்டு வந்தேன். அவைகளுள் ஒன்றை பொன்மேனி அணிந்து கொண்டதால், உண்மையை நான் அறிந்துகொண்டேன் என்று எண்ணிய புலிக்குட்டி, இவளைக் கொலை செய்து விட்டுத் தப்பி ஓடியிருக்கிறான், நாடிமுத்துவைக் காப்பாற்ற.”

பொன்மேனி கொலையுண்ட செய்தியும், புலிக்குட்டியும் நாடிமுத்துவும் கொடியவர்கள் என்பதும் தீவு முழுவதும் விரைவாகப் பரவியது.

ஓட்டல்காரக் கிழவர் பொன்மேனி இறந்ததை கேட்ட தும் கதறிக்கொண்டு ஓடிவந்தார். அதைக் காணச் சகிக்காத வரைப்போல், மெல்ல நடந்தார் மணிவேல். அப்போது—

எதிரே பூவழகி ஓடிவந்தாள்,

அவள் அவர் எதிரே வந்ததும் நின்றாள். “எங்கே பொன் மேனி?” என்றாள்.

“அதோ, இறந்து கிடக்கிறாள். அவள் செய்த ஒரு தவறு அவள் உயிரையே கொண்டுபோய்விட்டது! எங்கே உன் அப்பா?” என்றார் மணிவேல்.

“கார் ஒன்று கடற்கரையை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தது. அந்தக் கார் அருள்நம்பியின் கார்தான். அதில்—

புலிக்குட்டியும் நாடிமுத்துவும் கட்டிப் போடப்பட்டுக் கிடந்தார்கள்!

அருள்நம்பி காரை நிறுத்திவிட்டு, அருகில் ஓடிவந்த மணிவேலைப் பார்த்துச் சொன்னார்: “பொன்மேனி கொலை செய்யப்பட்டாள் என்று கேட்டதும், நான் பூவழகியை ஓட்டலில் விட்டுவிட்டுக் காரில் புறப்பட்டேன், புலிக்குட்டியையும் நாடிமுத்துவையும் பிடிக்க! மற்ற மீனவர்களும் உதவிக்கு ஓடிவந்ததால், இந்தத் தீவிலிருந்து தப்பி ஓட முயன்ற இந்த இருவரையும் பிடித்துக்கொண்டு வந்துவிட்டேன். இனி இவர்களைப் பேச வைப்பதும், இவர்களுடன் தொடர்புகொண்டவர்கள் எவர் என்பதைக் கண்டுபிடித்து வலைபோட்டு அனைவரையும் பிடிப்பதும் நம்முடைய பொறுப்பு இப்படிப்பட்டவர்களை என் தீவில் வைத்திருப்பதே மாபெரும் குற்றம்.”

“உங்கள் உதவிக்கு மிக்க நன்றி” என்றார் மணிவேல்.

தந்திகள் பறந்தன!

மறுநாள்—

ஏடனுக்கும் பம்பாய்க்கும், உலகத்தின் வேறு பல தலையாய நகர்களுக்கும் அந்தச் சிறிய முரியாத் தீவிலிருந்து தந்திகள் பறந்தன..

தந்திகளைக் கொடுத்தவர் மணிவேல்.

இரண்டே நாள்களில்—

இந்தியாவிலிருந்து கடத்தப்பட்ட நகைகளுக்குப் பொறுப்பான அத்தனை பேர்களையும் ஆங்காங்கே உள்ள போலீஸ் இலாகாவினர் கைது செய்தனர். கடலாமை என்னும் கப்பலையும் அதில் இருந்தவர்களையும் ஏடனில் உள்ள போலீசார் பிடித்தனர்.

வழக்கு முடிந்தது. ஒரு வாரமாகியும் மணிவேல் இந்தியாவுக்குத் திரும்பவில்லை.

மணிவேல் என்ன ஆனால் என்று பம்பாய்த் தலைமைப் போலீஸ் அதிகாரி வியந்துகொண்டிருந்தபோது, ஒரு தந்தி வந்தது. அதில்—

‘முரியாத் தீவில் எனக்குத் திருமணம். திருமணம் முடிந்ததும், புது மனைவியுடன் பம்பாய் புறப்படுகிறேன். அது வரையில் பொறுத்துக்கொள்ளுங்கள்.—மணிவேல்’ என்று மட்டுமே இருந்தது.

தலைமைப் போலீஸ் அதிகாரி வியப்பினுள் ஆழ்ந்தார்.

(முற்றியது)

<https://t.me/tamilbooksworld>

48277